

Obsah

Přílohy:	2
Příloha č. 1.....	2
Příloha č. 2.....	37
Příloha č. 3.....	59
Příloha č. 4.....	80
Příloha č. 5.....	100

Přílohy:

Příloha č. 1

Lektorka: Klára

Studentka: Saša

Lekce: 90 minut, individuální výuka, úroveň B1, Czech Step By Step 2

L: Sašo?

S: Jo?

L: Jsem... (mluví obě naráz)

L: Vidiš, vidiš, a vidiš mě? (ukazuje dvěma prsty na oči)

S: Jo.

L: Jo, jo, jo.

S: Jo.

L: Super.

S: Dobře.

L: Tak jaký byl víkend? (usmívá se)

S: Hm. Byl dobrý, alee (přemýšlí) Hm, měla jsem jako šp-, hm, divný náladu.

L: Proč?

S: Protože, všechno je fakt strašný! (začne se smát)

L: (přikyvuje, usmívá se a krčí rameny v souhlas se studentkou)

S: A jsem... jako nemám (přemýšlí) Doufám je *I hope*, ale...

L: Mhm. (přítakává)

S: Substantivum.

L: A, naděje!

S: Naděje? (směje se)

L: Počkej, píšu to do... (píše slovo naděje do chatu)

S: Protože máme nový... *Strains of coronavirus*?

L: Co? Nový?

S: *Strains? Of coronavirus?* Jako typy? Nebo...

L: (tváří se nechápavě) Jo! Nový typy!

S: Nový typy.

L: Jako jako britská verze.

S: Jo. (přikyvuje hlavou)

L: Jo. (přikyvuje hlavou)

S: Hm. Jo. A ty jo! (směje se) To je fakt strašný!

L: (usmívá se a přikyvuje)

S: A každý týden, všechno je stejný a stejný, a když, ehm... Každý víkend skajpu, skajpuju?

L: Jo. (položí ruku na svou hrud' a přikyvuje hlavou)

S: S maminkou, aah, nemám nic říkat. (směje se)

L: (přikyvuje)

S: Protože to je stejný! (háže rukama)

L: Jo. (přikyvuje, usmívá se)

S: To je jenom normálně (háže rukama, přemýšlí) věci! Jsem doma...

L: Práce... (přikyvuje)

S: Práce. To je špatný, všechno je špatný. Nevím. (usmívá se)

L: (směje se) Oh, máš, máš depresi, trošku.

S: Trošku. (směje se)

L: Jo. (usmívá se, přikyvuje) A teď je to fakt pesimistický, je zima, je špatný počasí, ah... Aaa. (frustrovaně) Jo.

S: (směje se, přikyvuje) Dívala jsem... **SE!** (řeknou obě naráz). Ehm, Gilmore Girls.

L: Na, dívala jsem se na! (píše do chatu)

S: Na Gilmore Girls.

L: Aha.

S: Ehm, díly, jmenuje *spring*.

L: (mírně kýve v nesouhlas) Česky, to víš. (usmívá se)

S: Jo, já vím. (dlaň na obličej, přemýšlí)

L: Jo?

S: Není duben. Duben je *April*.

L: (směje se)

S: Léto, zima, podzim... (vyjmenovává)

L: (dává najevo rukama, ať studentka pokračuje, přikyvuje hlavou, ukazuje písmeno J na prstech) Jé.

S: Ž?

L: J, j, j. Jak se jmenuju.

S: Járo, jaro.

L: Jo! (píše slovo jaro do chatu)

S: A byl, depresivní! Taky!

L: A proč?

S: Protože Rory fakt neví, co dělat, a... Lorelai a její matka nejsou fakt dobrý spolu, a... A to je trošku... smutný.

L: (přikyvuje, směje se). Jo. A to byly, to byly ty nový filmy Gilmore.

S: Jo, jo, jo.

L: Jo, jo. Jo to je, to je trošku depresivní. (přikyvuje)

S: L: Jo. (obě naráz)

L: Tak ale, my máme češtinu a to bude pozitivní!

S: Dobře. (usmívá se)

L: Doufám. (usmívá se)

S: Doufám taky.

L: Tak, co jsme spolu studovali v pátek.

S: *Go to Czech.* (směje se)

L: Mhm.

S: Ale proč, ehm... (přemýšlí, listuje sešitem)

L: Jaké bylo téma?

S: Jo, ehm, (směje se) zapoměla jsem, promiňte.

L: Lekce šest, padesát sedm.

S: Já vím... (listuje) Já fakt nevím!

L: To byly filmy a pohádky... (ukazuje stranu v učebnici na kameru)

S: Ale gramatika?

L: Nová nebyla. (kroutí hlavou)

S: Aha, dobře.

L: Bude dneska, bude dneska. (krčí rameny, že neví)

S: Dobře. Uff.

L: Ale četly jsme text o Krtkovi.

S: Jo. (přikyvuje)

L: A ty jsi měla domácí úkol... Mám e-mail.

S: Jo.

L: Tak můžeš pro mě číst?

S: Jo. (začíná číst) Krteček není obyčejná zvířa. Má čumák a ocásek a dělá krtčí hromádka, protože je krtek.

L: Tak pauza. (ukazuje dlaní pauzu) Krteček není, eh, není (ukazuje a vyslovuje dlouhé í na konci slova)

S: Mhm. (píše)

L: A obyčejná zvířa je trochu problém. (studentka nerozumí) Jak je nominativ? Pro *animal*?

S: (přemýšlí) Zvíře.

L: Mhm. (přikyvuje)

S: Obyčejné zvíře.

L: Jo, jo. (přikyvuje) A musíš mít obyčejnééé.

S: Mhm.

L: Zvíře.

S: Mhm.

L: Má čumák a ocásek a dělá krtčí plus akuzativ? (naznačuje prsty koncovku U)

S: Ho?

L: Ne, ne, ne. Krtčí je ok, ale hromádka. (hodně gestikuluje rukama)

S: Ku.

L: Mhm. Protože krtek je supr.

S: Dobře. Ale fakt je hvězda křes- křeslenou pohádkou a je konkurent s Mikiem Myším.

L: (směje se) S Mikim Myšem neříkáme, používáme s Mickey Mousem.

S: S Mickey Mousem?

L: Jo, anglický termín.

S: Aha. Mhm, nevím.

L: Tak, a potom. Fakt je hvězda (ukazuje prstem háček nad písmenem e) musíš mít e s háčkem. Hvězda.

S: (přemýšlí) jo, mhm. A křesnou, já vím.

L: Jo, ale není křeslenou pohádkou, protože musí být genitiv. Je hvězda *of*...

S: Jo (dívá se do gramatické tabulky) Uhh, křeslenýho pohádka. *No*, pohádka.

L: Pohádka je dobře.

S: Křeslený pohádka.

L: Křeslený? Ypsilon? (ukazuje prsty ve vzduchu písmeno y) Ne, pozor, to ne. (kroutí hlavou)

S: Í (ukazuje propiskou ve vzduchu písmeno i)

L: Nominativ je křeslená pohádka.

S: (dívá se do tabulky) Křeslené. Pohádka.

L: Jo. (přikyvuje) Jo, to je dobře. (S zapisuje do sešitu) A je konkurent s Mickey Mousem, to bylo dobrý.

S: Dobře. (čte dál) Snaží se pomáha děti s jeho televizní šou... (podívá se na lektorku)

L: (ukazuje rukou, že má pokračovat)

S: Natočil moc díly a taky vyrobil filmy a ce-dečky? pro rodiče pouštět.

L: Tak, eh, cédéčka. Plurál je cédéčka. (ukazuje na prstech písmeno A)

S: Jo.

L: Protože singulár je cédéčko. Jako pivo, piva. Cédéčko, cédéčka.

S: Oukej. (píše si)

L: Pro rodiče, je dobře. A teď pouštět potřebujeme komplikovanější strukturu. Jako, jak je česky *to* nebo *in order to*?

S: Aby?

L: Mhm. Past tense.

S: Past tense. Aby... pouštěli?

L: Jo. (přikyvuje) Aby...

S: Ale, ale... Proč není normální infinitiv?

L: Protože, ehm... Verbum je vyrobil filmy. Vyrobil filmy a cédéčka. (gestikuluje prsty části věty) pouštět. To, to nefunguje. (kýve odmítavě hlavou) Protože vyrobil není modální verbum, tak nemůže být infinitiv.

S: Ale to je jiný... subjekt.

L: Jo, ale to já nevím.

S: Jo, jo, jo, protože Krteček vyrobil filmy a rodiče pouštět.

L: Oukej, jo. *But you have to, you have to tell me, that he made it for parents to play it. And this to, to play, we express by aby.* (gestikuluje rukama)

S: *Wow?* (směje se udiveně)

L: *That's the whole point.*

S: Uh. (tváří se otráveně)

L: Pro rodiče, aby TO pouštěli.

S: To je fakt špatný. (tváří se smutně)

L: Promiň, ale nefunguje infinitiv.

S: Fajn.

L: Já rozumím, jo? Ale není to korektní. (usmívá se)

S: Já vím, já vím.

L: Jo, a CDs je moc moc dobrý. (směje se) To je supr.

S: Jo, dobře. (usmívá se) Tak (čte dál) děti věří, že... věří, že Krteček zažil žije a má dobrý nápady.

L: Tady nerozumím, co chceš říct zažil žije.

S: *He experienced life.*

L: Ale zažil znamená *experienced* (ukazuje rukou za sebe) a žije znamená *he lives*. (ukazuje prsty do středu dlaně)

S: Aha, žít?

L: Život. (píše slovo do chatu)

S: Život. Mhm

L: A jenom pozor, dobrý nápady, dobrýý (důrazně dlouze vyslovuje) je maskulinum. Ty potřebuješ plurál adjektivum.

S: Dobré?

L: Jo. Dobré É, dobrée nápady.

S: Dobře.

L: A náápady? (ukazuje ve vzduchu čárku nad Á)

S: Já vím. Plurál?

L: Eh, trochu. (nejasně kroutí hlavou)

S: (směje se) Dobře.

L: Ale budeme, budeme plurál studovat v lekcí sedum.

S: Dobře.

L: Tak to je, ok.

S: Tak. (čte dál) Oni si postěžují, jenomže on se vrátí do hromádka každý den a ony ho nevidí.

L: Jo. Jenom pozor. Oni si postěžujíí (ukazuje čárku rukou)

S: Mhm.

L: On se vrátíí.

S: Mhm.

L: A do plus genitiv. Tak ne hromádka.

S: Hromad... kou?

L: (udivený výraz)

S: Genitiv? (dívá se do tabulky)

L: Mhm.

S: Ký.

L: Mhm, mhm. A poslední. Každýý den.

S: Mhm.

L: Jo. (přikyvuje)

S: Dobře. (čte dál) Dobrý věc je, že děti mají plyšového Krteček, a tak jsou šťastný.

L: (směje se) Jo. Tak. Jaký gender je věc?

S: Neutrum.

L: Ne.

S: Maskulinum.

L: Ne.

S: Femininum.

L: Ano! (dává dva palce nahoru) Tak, jak bude korektní...

S: Dobrá.

L: Jo. Dobrá věc je, že děti, děti mají. Krátký A a dlouhý Í. (gestikuluje)

S: Ugh. (píše do sešitu) *I was so proud, that I got it.*

L: *But you, you have there a good amount of...* (ukazuje prstem čárku) *possibles. On the wrong place.* (směje se)

S: (směje se) *First step.*

L: A potom plyšového je super a Krteček musíš mít taky akuzativ. (gestikuluje)

S: (nechápe)

L: Protože plyšového... *Sorry?*

S: To je maskulinum?

L: Animatum.

S: Krteč, Krtečka, Krtečka.

L: Krtečka. Jo. (přikyvuje) Kompletní! (usmívá se)

S: Dobře.

L: Jéj. (tleská) Je to dobrá práce. Je to fakt dobrý!

S: Děkuji. Děkuji. Ale byl jeden, jedna slova už nevím, zakopávat? To je *to bury*?

L: *No.*

S: Ne?

L: *I again don't remember the word. If you walk and there is something in your* (gestikuluje) *ehm, on your way.*

S: *To stumble.* (mumlá)

L: *To, to you said it last time.*

S: *To stumble. Cause I looked it up and there where two each one of the words has a different definition in google, so I was like that's not right.*

L: *Yeah, because it can mean also to bury. Zakopávat you can use it in this meaning, but we didn't have it in the book.*

S: *Ok, yeah.* Ok.

L: *It's for (critical?) we have time.*

S: Dobře.

L: Tak jo! Máš otázky?

S: Myslím, že ne.

L: Tak my teď budeme pracovat online na slajdech.

S: Jo.

L: A prosím slajd číslo pět. (ukazuje na prstech dva?)

S: Mhm. Už to mám.

L: Jaké jsou tam otázky, prosím?

S: Pohádka. Co je na obrázku? Jak vypadá? Kde žije? Jo.

L: Mhm.

S: To je Krteček.

L: Mhm.

S: Vypadá šťastný. (není si jistá)

L: Mhm. (přikyvuje a píše do slajdu)

S: A (přemýšlí) vypadá jako dítě.

L: Joo. Jako dítě.

S: Mhm. Hmm, a myslím, že to je jaro.

L: Proč myslíš?

S: Protože tam je květiny?

L: Tam JE květiny?

S: Jsou.

L: Mhm. (zapisuje do slajdu) Co ještě tam vidíš?

S: Ehm, tam je... Hrouba?

L: (nerozumí, naklání se k mikrofonu, aby slyšela lépe)

S: Hrouba?

L: Houba!

S: Houba!

L: Houba jo, jo, jo.

S: A, uhh, první, uhm. Nah-, nah-, nahoru. Doleva. Je věc.

L: Zvíře.

S: Jo, ale první. (ukazuje jedna ne prstech)

L: M

S: (přemýšlí) Druhý?

L: O

S: (přemýšlí) Třetí? Ah, motýl!

L: Jo! je to motýl!

S: Jo! Mhm.

L: Tak ještě něco tam vidíš?

S: Uff, jenom tráva?

L: Mhm. Tak, kde žije krtek?

S: Krtek žije pod zemí.

L: Výborně. (ukazuje palce) Super.

S: (píše) Krtek žije pod zemí.

L: Tak a my budeme mít pohádku. To je slajd šest.

S: Mhm, jo.

L: Jaké tam jsou instrukce?

S: (čte) Podívejte se na video a odpovězte. Jaká zvířata jsou ve vide, videu? Jaké tam mají jídlo? Řekněte pohádku ještě jednou. Jo.

L: Rozumíš?

S: Mhm.

L: Tak. *Unfortunately you have to open the video in youtube, because this video is forbidden to insert somewhere else. I don't know why.*

S: *That's weird.*

L: *Yeah.*

S: *But it's ok.*

L: Tak má pět minut dvacet dva.

S: Jo.

L: Můžeš se dívat. (gestikuluje) A potom budeme diskutovat. Ano?

S: Jo, dobře.

L: Tak. Fungu, funguje youtube?

S: Ah, myslím, že jo. *I'll read the questions again. Ok, dobře.*

L: Jo?

S: Tak jo, dobře. (pouští krátké video s Krtečkem)

L: Můžeš, prosím.

Studentka a Lektorka se dívají společně na krátké video.

L: Konec!

S: Konec.

L: Líbilo se ti to?

S: Jo, to je fakt vtipný. (směje se)

L: Tak, jaká zvířata jsou ve videu? Co tam je?

S: Jo, tak Krteček, tak krtek.

L: Mhm.

S: A králík?

L: Mhm. (píše do chatu)

S: A myš?

L: Mhm.

S: A já nevím.

L: To třetí je ježek.

S: Ježek.

L: Mhm. Já myslím, to není králík, ale to je zajíc. Víš, jaký je rozdíl králík zajíc?

S: (přemýšlí) Králík je větší?

L: Ne. (ukazuje rukama menší)

S: Mladší, mla...

L: (tváří se udiveně) Možná. (směje se)

S: Malý.

L: A? (napovídá ústy slovo menší)

S: *I wanna say mladší and I know that's younger. I don't know!* (směje se)

L: Menší.

S: Menší. Jo.

L: Mhm. Králík je menší a zajíc?

S: Je větší.

L: Králíka máme typicky doma.

S: Mhm.

L: A zajíc je v lese, na poli.

S: Dobře.

L: Jo. Dobře. Jaké mají zvířátka jídlo?

S: Jo. Třešně? A ořechy?

L: Mhm.

S: Ah. *The whole time I was trying to think about the word blueberries. Just, what's the first letter?*

L: B.

S: B?

L: B.

S: No. (přemýšlí) B... borůvky!

L: Jo! Jo. *Nice try!*

S: Ty jo! Jo.

L: Borůvky! Supr. (směje se) Tak, řekni mi pohádku ještě jednou prosím. Co se stalo v pohádce? Co tam... O čem byla?

S: Jo. Ehm... Krteček najel? Borůvky? A dal? To je špatně? (hádá podle výrazu obličeje lektorky)

L: Jo, protože...

S: Našla!

L: A on?

S: Našel.

L: Našel, jo.

S: Borůvky a dal jeho kamarády?

L: Jeho kamarádům.

S: Jeho kamarádům. A potom našel třešně?

L: Mhm. (přikyvuje a píše do slajdu)

S: A její kamarádům chtěli, ale on nechtěl? Dát?

L: Mhm.

S: A. Kamarádi?

L: Mhm.

S: Ukradli?

L: Jo, výborně.

S: Třešně?

L: Mhm.

S: Tak Krteček, byl, hm... Ne našťvaný, ale...

L: (tváří se smutně)

S: Trošku smutný.

L: Mhm.

S: Tak on... chtěl jako *revenge*.

L: Aha, infinitiv je jako pomstít se.

S: On chtěl, on se chtěl pomstít?

L: Jo.

S: Tak on... měl kostým.

L: Mhm.

S: Jako starší, starý muž.

L: Mhm.

S: A ... šel?

L: Jo.

S: Na jejich domy?

L: Na jejich domy? (ukazuje dlaní na imaginární věci)

S: Do?

L: Do? (ukazuje rukou dovnitř)

S: Přešel?

L: Šel k.

S: K. Jejich domy?

L: Jejich domům, to jsme nestudovaly. To je dobrý.

S: Domům. A oni nedali nic?

L: Mhm. Oni nedali nic, jo.

S: Tak Krteček (přemýšlí) plakal.

L: Mhm.

S: A konečně, kamarádi ho? dali? ořechy?

L: Ne ho, ale dativ.

S: (udiveně se dívá do gramatické tabulky)

L: Je stejný jako když říkáš, kolik, mhm, je? Je, mhm, dvacet jedna let.

S: Mu.

L: Mhm. Kamarádi mu dali ořechy.

S: Jo. A všechno byl fajn.

L: Všechno bylo fajn.

S: Všechno bylo fajn.

L: Jo. Super!

S: Děkuji.

L: Fajn. Všechno bylo supr. Jeden detail!

S: Mhm.

L: Potom našel třešně a její kamarádům chtěli. Tady jsou dva problémy, protože její je pro ona.

S: Jeho.

L: Mhm. A tady musí být nominativ. Protože oni chtěli.

S: (přemýšlí) Kamarádi?

L: Mhm. Jeho kamarádi chtěli, ah, třešně, ale on nechtěl dát.

S: Jo.

L: Dobrý?

S: Mhm.

L: (tleská, oba palce dá nahoru) Dobrá práce!

S: Děkuji.

L: To bylo supr. (směje se) Ehm, mluví Krteček ve videu?

S: Jenom... ne slovy, ale jenom... Ch, první je ch.

L: Ch?

S: Vzuk. *Sound*.

L: Zvuk!

S: *Is* zvuk?

L: Zvuk. Z-V-U-K.

S: *Why do I think it start with an H? Is it another word? Noise?*

L: Hluk! Oh, hlase je *voice* a hluk je *noise*.

S: Jo.

L: A zvuk je vo, ah, *sound*.

S: Mhm. Jo.

L: Jo. Tak. Jo. Dobrý! (dopsala věty do dokumentu) Máš otázky ke Krtečkovi?

S: Myslím, že ne.

L: Perfektní. Tak a my teď půjdeme na gramatiku. Juchů! (gestikuluje vesele rukama)

S: (tváří se nešťastně)

L: Milujeme gramatiku! (vesele)

S: Mhm. (usmívá se)

L: Na straně šedesát. (ukazuje na kameru učebnici) Máš číslo jedna. Je to dativ.

S: Jo, dobře.

L: Jaké tam jsou, prosím, instrukce?

S: (čte) Která slovesa a prepozice používáme s dativem? Znáte dativ zájmen kdo a co?

L: Mhm. Rozumíš instrukcím?

S: Rozumím, ale...

L: Nevím.

S: Nevím.

L: Tak, eh, víš, eh, verba a prepozice pro dativ? Co typicky je pro dativ?

S: Dativ je... Jako, jako dát?

L: Jo? Je dát něco. Něco je jako akuzativ někomu. (gestikuluje)

S: Někomu. Mhm.

L: To je dativ.

S: Jo. (přemýšlí) *Is it the indirect object?*

L: Jo, dativ je indirektní objekt.

S: Jo.

L: *It's always the to someone.* Meaning.

S: Jo, jo.

L: Jo. Tak, víš prepozice pro dativ?

S: Do?

L: Ještě jednou...

S: Do?

L: Ne, to je genitiv.

S: K?

L: Ano. K je typicky dativ. Co ještě?

S: (přemýšlí) Já fakt nevím.

L: Ah, proti, naproti. (píše do chatu)

S: Aha.

L: Proti, naproti, díky a kvůli. To jsou prepozice pro dativ. Typicky.

S: Jo.

L: Tak a víš, ah, jak je forma kdo, co v dativu?

S: (přemýšlí) Němu a čemu?

L: Čemu je výborně!

S: Čemu.

L: A kdo?

S: Čemu a? *It's in my chart.*

L: Če-mu. Ko- (gestikuluje a vyslovuje neslyšně)

S: Komu?

L: Jo! (palce nahoře, tleskne) Komu čemu! (přikyvuje)

S: Hm.

L: Komu čemu. Super.

S: *I always study this. I am sorry!* (směje se)

L: *Well, it's long time ago.*

S: *Yeah, it's all the same!* (obě se smějí) *It's all the same to me, I am sorry. Ok.*

L: *No, that's fine.*

S: Komu a čemu.

L: Tak. My máme číslo čtyři. (ukazuje na prstech čtyři) Jaký tam jsou instrukce, prosím?

S: (čte) K výrazům a v nominativu singuláru najděte v textu na strana padesát osm formy dativu.

L: Jo.

S: (čte) Například. Jako malá holka mi Krteček moc pomohl. Jako malé holce mi Krteček moc pomohl. (tváří se překvapeně)

L: Sašo, ale dativ je skoro stejný jako lokál. Devadesát pět procent je stejný. (gestikuluje rukama stejnou úroveň)

S: Jo.

L: A lokál jsme studovaly.

S: Já vím, ale zapoměla jsem fakt moc.

L: To nevádí. (směje se) Tak zkusíme první? Kvůli?

S: Mhm. *I am just supposed to find them in the text?*

L: *For now you can find them in the text. And then you will tell me forms of dativ.*

S: Ok. Kvůli vážný zdravotní problém.

L: A je to paragraf čtyři.

S: Jo. Uh. Kvůli vážnému zdravotnímu problému.

L: Mhm, mhm. Supr.

S: Pouštím o Krtečkovi.

L: Je stejný paragraf.

S: Aha. Ehm, našemu malému synovi.

L: Mhm.

S: Díky, eh, našemu oblíbenému céděčku.

L: Mhm.

S: Všichni čtenáři přejí...

L: To je...

S: To je poslední. Milému Krtkovi k jeho krásnému výročí?

L: Jo.

S: To je celý frá, fráz? (ukazuje gesty)

L: Jo, jo. Fráze.

S: Fráze. Uf, ah, jo to je všechno.

L: Tak co je typická koncovka pro maskulinum? Inanimatum.

S: Normálně?

L: Pro dativ.

S: Pro dativ.

L: Vážný zdravotní problém. Co je dativ?

S: Vážnému zdravotnímu problému.

L: Mhm. Tak -ému, -ímu.

S: Mhm.

L: Jak je náš malý syn?

S: Našemu malému synovi.

L: Jo. Jedno naše oblíbené cédéčko?

S: Jednomu našemu oblíbenému cédéčku.

L: Mhm. Milý Krteček? Nebo Krtek?

S: Krtečkovi.

L: Mhm. A krásné výročí?

S: Krásnému výročí.

L: Super, super. Tak a teď to budeme mít dohromady na slajdu sedum. Budem dělat dativ. Tak. První kategorie je maskulinum animatum.

S: Mhm.

L: Tak. První kategorie je maskulinum animatum. To je ten jeden můj dob náš dobrý kvalitní student, muž, soudce, kolega. (čte výklad)

S: Jo.

L: A já jdu k?

S: (přemýšlí)

L: Jeden. Ty jsi měla jedno cédéčko.

S: Jednomu.

L: Mhm.

S: Tomu? Tomu.

L: Jo, tomu. *It's* tomu. Mhm. Tomu jednomu...? Můj?

S: Můj? Ne, to ne. Ah, *I don't know because it's not* mému?

L: *It is!*

S: Ah.

L: Mému!

S: *That does not sound anything I've learned before!*

L: (směje se) *We did it.*

S: *I am sure we did, but I do not remember that.*

L: *It was the chapter with living and houseboat and castle.*

S: *Yeah, I remember the houseboat. But I do not remember the word mému.*

L: To nevadí.

S: Oukej.

L: Tak. Dobrý, to víš.

S: Jo, našemu.

L: Ah, jo, promiň, našemu. (píše)

S: (přemýšlí)

L: My jsme měli malý syn.

S: Malému dobrému?

L: Mhm. A syn je jako student.

S: Studentovi?

L: Tam jsou dvě varianty.

S: (přemýšlí) A?

L: Studentu. Můžeš mít studentu nebo studentovi.

S: Mhm.

L: Muž?

S: Mužem?

L: To je instrumentál.

S: Mužemu?

L: Tak, funguje -ovi. Ovi je generálně pro maskulinum animatum.

S: Mhm.

L: Tak může být mužovi. Nebo muži.

S: Mh. (tváří se smutně)

L: Víš, proč je studentu a muži?

S: (přemýšlí) Ne.

L: Protože muž má soft konsonant.

S: Mhm.

L: Ž, Š, Č, Ř, Ď, Ť, Ň, ježiš, C, J a sufix -tel jako učitel je soft konsonant a to je plus I. (píše)

S: Jo.

L: Tak. Dobrý?

S: Mhm, jo.

L: Tak, jak bude soudce?

S: (přemýšlí)

L: Soudce je stejný typ jako muž. Stejná deklinace.

S: Soudkovi?

L: Soudcovi. (přikyvuje)

S: Covi.

L: Nebo?

S: Soudci?

L: Jo, soudci. (přikyvuje)

S: Mhm.

L: A kolega. Ten má jenom jednu variantu. (ukazuje jeden prst)

S: Kolegovi?

L: Jo. Kolegovi, perfektní. (přikyvuje, píše)

S: Mhm. A kvalitní?

L: Ou, díky!

S: Mhm. Kvalitnímu?

L: Mhm, kvalitnímu. (píše) Tak. Je to dobrý?

S: Jo. (směje se a kýve hlavou zleva doprava)

L: Plus mínus? (směje se)

S: Plus mínus. Dobrý a strašný.

L: Ale dobrý je, pro maskulinum animatum -ovi funguje vždycky.

S: Jo.

L: Bratrovi, doktorovi, kolegovi, kadeřníkovi, studentovi... Jo?

S: Jo.

L: Tak. To bylo maskulinum animatum. Kategorie dvě je maskulinum inanimatum.

S: Jo.

L: Ten jeden můj náš dobrý kvalitní banán, čaj.

S: Mhm.

L: Jdu k?

S: (přemýšlí)

L: A je stejný jako kategorie jedna.

S: Jo?

L: Mhm.

S: Tomu, jednomu. Všechno je stejný?

L: Jo.

S: Mému, našemu, dobrému, kvalitnímu...

L: Banán je jako student, ale nefunguje -ovi. (kroutí hlavou)

S: Jo. Banánu?

L: Mhm.

S: A čaji?

L: Jo. (přikyvuje) Všechno.

S: (přikyvuje)

L: Femininum.

S: Jednomu?

L: To ne, -omu je pro neutrum. My jsme měli...? My jsme neměli femininum.

S: Mhm.

L: Tak je té..

S: Jedné?

L: Mhm.

S: Mém?

L: Mé, nebo její. (píše)

S: Mhm. Naše?

L: (kroutí hlavou ukazuje prstem písmeno Í)

S: Naši?

L: Naší.

S: Dobré?

L: Mhm.

S: Kvalitní?

L: Mhm.

S: Káve? *No*.

L: *What was the last letter?*

S: E?

L: Jo, ale je.

S: Kávě.

L: Kávě. (zapisuje) Škola?

S: Škole?

L: Ano.

S: Restaurace.

L: Když chceš říct jsem v? (ukazuje gesty uvnitř)

S: Restauraci.

L: Jo, a to je stejný.

S: Kanceláři.

L: Mhm.

S: Místnosti.

L: Mhm. Supr, supr. Tak a teď. Proč je kávě, ale ško-le.

S: Protože školje je divný.

L: (směje se) Jo. A protože káva má V. (ukazuje písmeno na prstech)

S: Jo.

L: Když je, a to je vpravo nahoře, D, T, N, M, P, B, V, F, tak je E s háčkem.

S: Mhm.

L: A škola má L, tak to to není, to je normální.

S: Mhm.

L: Ale ještě může být pro femininum -ka jako banka.

S: Jo, bance.

L: Mhm, -ka je -ce.

S: Praze.

L: Jasně, -ra jako hora?

S: Bance, Praze (přemýšlí) *Isn't it hoře?*

L: *It is*, hoře. (přikyvuje)

S: Střeže, střeše?

L: Š ano.

S: Li-ze?

L: Ještě jednou? (gestikuluje dlaní opakovat)

S: Liz-ce?

L: Je stejný jako Praha.

S: Lize.

L: Mhm.

S: Mhm.

L: Ale CH a G není moc frekventovaný.

S: Jo.

L: Ka, Ha, Ra, ano, Cha, Ga to moc ne.

S: Mhm.

L: Tak, poslední kategorie je neutrum. A to je stejný jako maskulinum.

S: Sto procent?

L: Mm, adjektiva ano.

S: Jo, dobře. Tako tomu, jednomu, mému, našemu, dobrému, kvalitnímu.

L: A auto je jako banán.

S: Autu.

L: Moře je jako restaurace.

S: Moři.

L: Kuře je speciální.

S: Kuřata?

L: To je plurál. Ale kuřeti.

S: Kuřeti.

L: A nádraží je supr.

S: Nádraží.

L: Jéj! (rozjařeně)

S: (přikyvuje)

L: Je to dobrý?

S: Mhm, možná. (usmívá se)

L: Dativ je indirektní objekt. (píše)

S: Jo.

L: Indirektní objekt. A prepozice k, proti, naproti, díky a kvůli.

S: Jo.

L: To je pro dativ.

S: Jo.

L: (směje se) Ach jo. Je to dobrý teoreticky?

S: Teoreticky, jo.

L: Tak, prakticky to máš na slajdu osum.

S: Mhm. (čte) Doplňte správný tvar dativu.

L: (přikyvuje)

S: Oukej. Kvůli... rozbitému autu.

L: Mhm. (zapisuje do dokumentu)

S: Silnému?

L: Mhm. A tady je to trochu speciální.

S: Ví-třu?

L: U je výborně, ale větru.

S: Větru. Mhm. A špatnému?

L: Mhm.

S: Po-časí?

L: (ukazuje pokračovat, očima pobízí) Jo, výborně.

S: A, nemocné?

L: Mhm.

S: D-cere.

L: A pozor je -ra.

S: (přemýšlí) A, dceře.

L: Mhm. (přikyvuje) Nepojedeme na výlet je konec.

S: Jo. Nepojedeme na výlet. (směje se)

L: Dativ byl fantastický. Tak další.

S: Jo. Řeknu to... tvůj...

L: Tvůj je stejné jako náš nebo můj.

S: Temu?

L: Tvému. (přikyvuje)

S: Tvému. Jo. Tvému, ah, dědečkovi?

L: Mhm.

S: (přemýšlí) *I don't know how to do* jeho.

L: *It's easy.*

S: Stejný?

L: Mhm.

S: Ja, pff, jeho bratrovi.

L: Jo.

S: Našemu... soudci?

L: Pozor, to je soused. Ne soudce, ale soused.

S: Aha, sousedovi?

L: Mhm. Rozumíš, co je soused? Tvůj...

S: Soused je *neighbourhood*?

L: *Neighbour.*

S: *Neighbour*. Soudce? (udiveně)

L: Tvůj soud... *It's a church at the court* (předvádí pohyb kladívkem) *the person who has the hammer*.

S: *Oh, the judge!*

L: Jo, *that word*. (směje se)

S: *Oh, know, they sound the same!*

L: *Yeah, they are*. Protože nominativ, počkej píšů nahoru, nominativ je soused a soudce.

S: Oukej. (zívá) *Sorry, sorry*.

L: (zívá taky) Rozumím. Tak soused, soudce.

S: Jo. To je špatný!

L: Je to dobrý! Je to super! (vesele)

S: Oukej. Ehm, jejich? (přemýšlí) učíteli?

L: Jo.

S: Našemu. *No, it's data*. Naši.

L: Mhm.

S: Tete?

L: Tete?

S: Tetě.

L: Jo, musí být soft E. (ukazuje na prstech) Protože je T tetě.

S: Jeho kolegovi?

L: Ano.

S: Její?

L: (kroutí hlavou) To je speciální.

S: Jejímu?

L: Jo, protože přítel je maskulinum.

S: Přítelovi?

L: Mhm. Funguje. Přítelovi dobře.

S: A vašem, vaší... kolegyni?

L: Ano, kolegyně je jako restaurace.

S: Mhm.

L: Restauraci, kolegyni. Mhm. To bylo skvělý!

S: Uff. A, smějeme se (přemýšlí) americké komedii?

L: Mhm.

S: Panemu?

L: Ěm?

S: Emu?

L: A proč -emu? To není adjektivum. Pán je substantivum.

S: Ah, pánovi? Novákovi.

L: Jo, a tady pozor. Když máš dvě maskulina (ukazuje dva prsty) může být jedno -ovi poslední pozice. (ukazuje jeden prst)

S: Pánu?

L: Jo.

S: Novákovi. Jeho... příběhu?

L: Mhm.

S: A českému filmu.

L: Jo, jo, jo, jo. (usmívá se) Tak a poslední.

S: Bydlím proti vysokému?

L: Mhm.

S: Domovi?

L: Ovi ne, ovi je pro animatum.

S: Ah, domu.

L: A je domu. U je speciální, tak U bude O. Domu.

S: Jo. Baroknímu? Kostelu?

L: Mhm.

S: Slavné kavárně?

L: Mhm. Oh. (smějí se obě, nastala menší nehoda v dokumentu)

S: Moderní budově?

L: Jo.

S: *I was so trying to change it, I was looking and I was like. How does that change?*

L: *Because I copied that from another lesson and I deleted it.*

S: Sportovnímu?

L: Ano.

S: Stadionu?

L: Ano.

S: Romantic-kému? Parku?

L: (přikyvuje) Výborně, výborně. Supr. Máš otázky?

S: (přemýšlí) Ne.

L: Ale?

S: Ale. *Yeah, I don't know.*

L: *Well, when you compare it with locative it's basically the same.*

S: *Yeah, but...*

L: *I know.* Akuzativ, instrumentál, lokál... já vím, já vím. (přikyvuje)

S: Jo, jo.

L: Moc moc forem. Tak, ale ještě pro tebe mám slajd devět.

S: Mhm.

L: Jaké tam jsou prosím instrukce?

S: (čte) Odpovídejte plus dativ.

L: Mhm. Musíš dělat *delete* oranžového boxu a tam je něco.

S: Jo, dobře. (čte) Co a komu jste dala naposledy?

L: Rozumíš?

S: *What and who did you give last?*

L: (směje se) *What and to whom you gave last time.*

S: (přemýšlí) Dělal jsem.

L: Ještě jednou?

S: Dělal jsem.

L: Dělal?

S: *Nope*, dala jsem?

L: Mhm.

S: *I am so tired.* Ah, dala jsem... *How is it possible that in like two minutes i forget everything.*

L: (směje se)

S: (přemýšlí) Knihe?

L: Akuzativ.

S: *No.* (frustrovaně) *I know, I know.*

L: *You know?*

S: *Yes.* Oukej, knihu.

L: A komu?

S: Ehm, mamince?

L: Výborně, super dativ. Jo. Knihu je akuzativ. To je direktní objekt.

S: Jo.

L: A mamince je dativ, indirektní objekt. (píše do dokumentu)

S: Mhm.

L: Jo, ale fantastický.

S: (čte) Co a komu jste naposledy psali? Mhm, psala jsem?

L: Mhm.

S: Dopis?

L: Mhm.

S: Babičce.

L: Mhm. (přikyvuje) Dobře.

S: (čte) Čemu nebo komu nerozumíte? Nerozumím... mému českému kamarádovi.

L: Mhm. A jak spolu komunikujete?

S: V anglicky!

L: Ne prepozice. (gestikuluje) anglicky.

S: Anglicky.

L: Musíte česky!

S: Ale to je fakt strašný! A on je Pražák, tak mluví fakt špatně.

L: Hej, já jsem taky Pražák.

S: Jo, ale jsi lektorka.

L: To jo.

S: A to je jiný. A on on je taky lektor, lektor, ale anglicky.

L: Jo.

S: A tak neví, jak učí česky.

L: Ach jo, ach jo. (kroutí hlavou)

S: Jo. Fakt.

L: (směje se)

S: (čte) Co vám nejmíc chybí?

L: Víš, co je dativ tady?

S: *This it say, what do you miss the most?*

L: Mhm. *But where is the dativ form there in the question? I tried to help you.*

S: *I assume it's vám.*

L: Aha.

S: *Yeah.*

L: *So you will you will replay with pronoun in dativ. And you know it. You know it from saying age.* (ukazuje prstem k sobě) Jo!

S: Chybí mi.

L: Ano. A nominativ. (gestikuluje)

S: Aha, rodina.

L: Jo. *Because the dativ here is the pronomine.*

S: *That is very cofusing.*

L: *We will discuss it next time. Like more deeply.*

S: *Yeah. I mean I think I understand that, but... yeah*

L: *Some verbs, the have... There is a group of verbs, they have the dativ in pronomine position. Like, eh, when you say Je mi dvacet devět, je mi dobře, je mi zima. (píše) There ist the dativ, but only in the pronomine.*

S: Aha.

L: Jo?

S: Jo.

L: Dobrý.

S: Dobře. (čte) Komu jste naposledy pomáhala?

L: Rozumíš?

S: *Who did you help last?*

L: Mhm.

S: (přemýšlí) Pomohla, pomohala jsem.

L: Pomáhala jsem.

S: *What did I say?*

L: (směje se) Something...

S: Pomáhala jsem (přemýšlí) mé.

L: Mhm.

S: Studentce?

L: Ano. *Hej, what did I do? (píše do dokumentu) Studentce. Supr.*

S: Dobře. (čte) Naposledy jsem volala...

L: Mhm?

S: Naposledy jsem volala... mamince.

L: Jo. Mamince, super.

S: (čte) Komu a proč jste se naposledy omlo, omlouvala? Ah, omlouvala jsem... ženě?

L: Mhm. (píše do dokumentu)

S: Omlouvala jsem se ženě.

L: Ano. A proč?

S: Protože ona potřebovala čísla od vodoměř?
L: Aha, od vodoměru.
S: Vodoměru a měla jsem špatný čísla.
L: Mhm. Wow, to je komplikovaný. (směje se) Supr, supr, supr.
S: (čte) Komu jste naposledy děkovala? Děkovala jsem... muži?
L: Mhm. A proč?
S: Protože on dala...
L: Pozor.
S: Dal.
L: (přikyvuje)
S: Potraviny.
L: Mhm. (ukazuje prstem k sobě)
S: Já.
L: Dativ, dativ.
S: Mi.
L: Mi. On mi dal potraviny.
S: On mi dal potraviny.
L: Jo, výborný. (palce nahoře) Skvělý.
S: (čte) Komu jste podobná?
L: Rozumíš, co znamená podobná?
S: *With who are you similar?*
L: Jo. Jo. (přikyvuje)
S: Uh, jsem podobná?
L: Mhm.
S: Mé... nejlepší kamarádce?
L: Mhm. A vizuál vizuálně?
S: Ne, jako... Ne.
(smějí se obě)
S: Ehm, já nevím.
L: Charakterem?
S: Jo. To je lepší. (přikyvuje)
L: Ne. (směje se) Skvělý, ale dativ byl výborný.
S: Mhm. Děkuji.

L: Já děkuju.

S: (čte) Naposledy jsem se smála. *It's about laughing?*

L: Mhm.

S: Ehm, naposledy jsem se smála... *Do I need the preposition?*

L: Ne. (kroutí hlavou)

S: (přemýšlí) *What is the nominativ for video?*

L: Video.

S: Video.

L: Je stejný jako auto.

S: Videu?

L: Mhm. A co bylo na videu?

S: (přemýšlí)

L: Rozumíš?

S: Jo, jo, ale jak říkat? (směje se) Ehm, byl videu od *Saturday Night Live*, to je komedie.

L: Mhm.

S: Jo. A byl dobrý...

L: To je jako, to je jako *talkshow*?

S: To je jako come, come, comedie show.

L: Jo, Jo.

S: Jo.

L: Oukej. Tak a poslední karta.

S: (čte) Naposledy jsem gratu, gratulovala... (přemýšlí) mému bratrancovi?

L: Jo, jo. (přikyvuje)

S: *Is that my boy cousin?*

L: Eh, ano. A proč jsi gratulovala bratrancovi?

S: Protože jeho manželka je těhotná.

L: Mhm.

S: Mhm.

L: Jéj, supr! Super, super. Máš otázky? Ted?

S: Ne.

L: Je to dobrý?

S: No, ne, ale... (směje se)

L: Já myslím...

S: (něco říká) Protože, já vím, že měly jsme před tím předtím...

L: Jo, ale to je, eh, to byla žlutá kniha. (ukazuje knihu růžovou) A lekce patnáct!

S: Aha, wow.

L: Jo.

S: To dlouhý...

L: Měly jsme, měly jsme lokál, to jo. Ale dativ to je... (ukazuje rukou zpátky dozadu) Jaro?

S: Mhm.

L: Minulý rok? To je, to je dlouho.

S: Mhm, jo. (přikyvuje)

L: Tak jo! Máš teď otázky?

S: (nerozumí)

L: Máš otázky?

S: Ne, ne, ne.

L: Tak. Ještě prosím podívej se, eh, na stranu šedesát jedna. (ukazuje v učebnici)

S: Mhm.

L: Osum.

S: Mhm.

L: Jsou verba, která potřebujeme, když máme dativ.

S: Jo.

L: Tak. My nebudeme dělat věty, ale můžeš věty verba číst a rozumíš, co znamenají?

S: Jo. Tak. (čte) Gratulovat nebo pográtulovat.

L: Mhm.

S: Pomáhat a pomoct? Rozumět a porozumět?

L: Mhm. (přikyvuje)

S: Děkovat a poděkovat? Smát se zasmát se? Podobat se, být podobný.

L: Rozumíš?

S: *It's to be similar? But the first one is...? Is a verb?*

L: *Yeah. It's a verb. Do you have something like...?*

S: *No. I don't think so.*

L: *I don't think so as well, but you are the native speaker.*

S: *Cause I mean, I think we have to say like to be similar. You are similar.*

L: *Give me a second. I have a dictionary...*

S: *We can say like to identify with something, but... I think it's different.*

L: *Ehm, yeah. To be similar.*

S: *Yeah.*

L: (čte) *To resemble.* (tváří se tázavě)

S: *Oh, but that's only for things like that actually look like another thing.* (ukazuje dvěma prsty podobnost)

L: *No. In Czech we can use it for like visual thing (ukazuje postavu) but also for character. I can say podobám se mamince, but we can speak about some behavior habits.*

S: *It's so weird.*

L: *Sorry.* (usmívá se)

S: *Yeah, that's odd. Ok.*

L: Tak. A ta prv...

S: Ehh.

L: Promiň.

S: (čte) *Omluvit se. Jo, dobře.*

L: Jo. A ta první kategorie je verbum plus dativ. (gestikuluje části vět)

S: Mhm.

L: Gratulovat – babičce.

S: Mhm.

L: Uprostřed máš verbum plus akuzativ plus dativ.

S: Mhm. Jo.

L: Jo?

S: Jo. (přikyvuje a čte) *Říkat nebo říct, vysvětlovat, vysvětlit, krást, ukrást. That's to st... to break into the place?*

L: (gestikuluje něco vzít někomu) *To steal something.*

S: Aha.

L: *Vykrást. V-Y* (píše prsty do vzduchu)

S: Mhm. (píše si) *Doporučovat, doporučit. To deliver?*

L: Ah, *to recommend.* (kroutí hlavou)

S: Chrr. (píše si)

L: Protože... (zakašlá) *To de... Ježíš, můj hlas.* (píše do dokumentu) *Doručovat a doručit is to deliver.* Promiň.

S: *It's the same!*

L: *And the structure is also the same.*

S: *Ok. That's horrible.*

L: Pardon. (usmívá se)

S: (čte) Ah, *vypravovat, vyprávět.*

L: Vyprávět příběh...

S: *To tell?*

L: Mhm.

S: (čte) Psát, napsat, číst, přečíst, dávat, dát, pouštět, pustit. *That's to play a CD thing?* (gestikuluje)

L: Mhm. (přikyvuje)

S: (čte) Půjčovat, půjčit. (přemýšlí) Ne.

L: Půjčím ti telefon. (dává telefon směrem ke kameře)

S: *Giving it to me?*

L: Ne. Ah... Půjčím ti...

S: *To bring?*

L: *To land or to loan or I don't remember what you taught me.* (směje se)

S: *To land.* (píše si) *Ok.* (čte) Vyřizovat, vyřídit. *Something like to drive?*

L: (kroučí v nesouhlas hlavou) Může být dva významy. (ukazuje dva prsty) Můžu říct vyřídit zprávu. (píše) Funguje chat?

S: (něco říká)

L: *Sorry?*

S: *Is it about news?*

L: *Yeah. It's like to pass some message. Like somebody wants to tell you something, but you're not here.*

S: Mhm.

L: *So they give me the information and I tell it to you later.*

S: *Ok.*

L: *Or, vyřídit nový pas.* (píše) *And I think we discuss this.*

S: *It's like to receive?*

L: *It's like to manage, to solve something. Do something, to arrange something, to handle something.*

S: *Ok.* Mhm. Mhm. (čte) Přát, popřát. Přát... (přemýšlí)

L: Přeju ti všechno nejlepší k narozeninám!

S: *To wish.*

L: Mhm.

S: (čte) Ukazovat, ukázat.

L: Hele, hele, tady hele! (ukazuje na učebnici)

S: *To show?*

L: Jo.

S: (čte) Vracet, vrátit.

L: Tady máš zpátky svůj telefon. (dává telefon ke kameře) Tady ti vrátím tvůj...

S: *To return.*

L: Jo.

S: (čte) Závidět.

L: Ty máš hezkou mikinu. (ukazuje na svou mikinu) A já ji chci taky, hm.

S: *To be jelause of?*

L: *To envy*, envaj?

S: Jo. (čte) Volat, zavolat, věřit, uvěřit. Jo.

L: Dobrý?

S: Mhm.

L: Tak a kategorie tři jsou verba, kde je dativ pronominum.

S: Jo.

L: Líbí se mi (ukazuje k sobě) Praha.

S: Jo.

L: A mi je dativ.

S: Jo. (čte) Líbit se, bydlet, být dobře / špatně, být zima / teplo, chutnat, vadit. Vadit? (šeptem)

L: Eh, vadí mi kouření na ulici. (píše) Počkej, píšu do chaty. Fakt mi vadí kouření na ulici. Nemám to ráda.

S: *You hate it? You don't like it?*

L: *Yeah, it it bothers me.*

S: *It bothers me.* (píše si, čte dál) Jít matematika, slušet, chybět, zdát se. Zdát se. (šeptem)

L: V noci, v noci se mi zdálo, že mluvím s dinosaurem. (směje se)

S: *To dream about?*

L: *Yeah, to have a dream.*

S: *To have a dream.* (píše si)

L: Anebo. Hm, hm, hm. (dívá se z okna) *Do you see me?*

S: Mhm.

L: (dívá se opět z okna) Zdá se mi, že bude pršet.

S: *To predict?*

L: *Seem. It seems to me.* (píše)

S: Aha. *Well, that's confusing.*

L: Jo. (přikyvuje) *You need a context.*

S: *Yeah.* (čte) Hodit se. (přemýšlí)

L: Ah. Hodí se ti, ah, lekce zítra v čtrnáct třicet? (píše)

S: *It's like to see each other? No.*

L: (kroutí hlavou) Je to dobrý pro tebe?

S: *Is it to suit you? To suit somebody?*

L: Jo, jo. (přikyvuje) Jo, jo.

S: Mhm.

L: Tak. Je to dobrý?

S: Jo.

L: Tak. Domácí úkol bude číslo jedenáct. Šedesát jedna jedenáct. (píše)

S: Mhm.

L: A potom. Máš pracovní sešit?

S: Jo.

L: A myslím, že to je... Osum desát tři.

S: Jo. Mhm.

L: Je tam číslo třicet vpravo?

S: Jo.

L: Tak to je taky domácí úkol.

S: Mhm.

L: Křížovka.

S: Jo.

L: Jaké tam máš, prosím, instrukce? Třicet.

S: Jo. (čte) Doplníte do křížovky slovesa, která znáte z učebnice ze strany šedesát jedna. Podle smyslu je použijte v prvního?

L: V první.

S: (čte) V první nebo třetí osobě singuláru prezentu.

L: Mhm. Rozumíš?

S: *It was like according to the sense is used in the first... Ok. Like whatever make sense the first or third person singular present tense.*

L: Jo. A to jsou verba tady. (ukazuje na cvičení v učebnici)

S: Mhm.

L: Ty verba budou tam. (ukazuje na kameru)

S: Jo. Dobře.

L: Jo? Tak to je domácí úkol.

S: Dobře.

L: Tak. (opakuje slova v chatu od začátku lekce) Co to znamenalo slovo ježek?

S: *Hedgehog.*

L: Zajíc?

S: *The big bunny.*

L: *Hare.*

S: Jo.

L: Pomstít se?

S: Ještě jednou?

L: Pomstít se?

S: (kroutí hlavou)

L: Ehm, počkej. (čte) Tak Krteček byl smutný. On se chtěl pomstít, tak měl kostým jako starý muž. *It's your sentence.*

S: (směje se) *Yeah, it's my sentence, but you hold me.* Ehm, moment. (hledá)

L: Tady.

S: *You want it... Oh, to get revenge.*

L: Jo. (směje se)

S: *Yeah.*

L: Tak, co to je hluk?

S: *Sound? Nope, it's a noise.*

L: (přikývne) Co to je hlas?

S: *Voice.*

L: A co to je zvuk?

S: *Sounds.*

L: Jak je česky *blueberries*?

S: Borůvky.

L: Mhm. Ah, co to znamená zakopnout? Zakopávat?

S: (přemýšlí) *To stumble.*

L: Mhm. Jo, *that's it.* Super.

S: Děkuji.

L: Jo! Dobrý! Dobrý. Počkej, *I will stop the...*

Příloha č. 2

Lektorka: Martina

Studentka: Jana

Lekce: 60 minut, individuální výuka, úroveň A2, Czech Step By Step 1

L: Ahoj, Jano! (mává)

S: (mává) Ahoj, Martino!

L: Super. A! Jseš ve škole?

S: Ano. (směje se)

L: Jasně.

S: Bohužel. (směje se)

L: Ó, a pořád máte ty speciální studenty?

S: Mhm. (přikyvuje)

L: Kteří mají prezenční výuku? (gestikuluje)

S: Pardon, ještě jedno otázku?

L: Pořád tam máte ty (naznačuje uvozovky) speciální studenty?

S: Mhm.

L: Kteří nejsou online?

S: Jsme online.

L: Mhm.

S: Ale můžeme mít jeden student, který má speciální situace.

L: Mhm, mhm. Ok.

S: Ale jenom jedno (jeden prst) studenti? Nebo student? Pro jedna ještě jedno jenom jedna lektor nebo lektorka.

L: Mhm.

S: Jedno student a jedno učitel nebo učitelka a taky online. (gestikuluje a směje se)

L: Jaj.

S: Mh.

L: Tak jo.

S: Ano.

L: Komplikovaný.

S: Ano, ano. Moc komplikovaný.

L: Jaký byl ten výlet na hory minulý týden? (ukazuje za sebe)

S: Mh, no... (směje se) Na hory je moc krásná, ale hm... Já potřebuju slovo o počasí. Není sněžit, ale taky bílé, hm... Když ten počasí existuje, nevidíš. (naznačuje gesty)

L: Ah, mlha!

S: Mlha? Mlha?

L: A říkáme je, máš to v chatu ještě. Je mlha.

S: Mlha. Mlha. (zkouší správnou výslovnost) Hodně mlha.

L: Aha, uff. A byla zima?

S: Ano, někdy. Někdy zima.

L: Mhm.

S: *Sometimes*? Někdy? Protože když jsem, aha, nahoře? Ne, nahoře.

L: Mhm. Jo! Nahoře. (ukazuje vysoko) Super.

S: Dobře. Nahoře hory. Ano. Moc moc zima a nevidíme, protože mlha, ale na chalupě je okej. Na chalupě je, na chalupě není zima.

L: Mhm. Okej, to jde. A sportovali jste? Nebo jste chodili na výlety? (naznačuje gesty)

S: Mhm. (přikyvuje) Honza a já a Honza dva, dvě kamarád. (podívá se na lektorku)

L: Mhm.

S: Jsme cestovali do hory. Jenom. A daleko, daleko? (naznačuje dlouhou cestu)

L: Mhm. Daleko. (dívá se do dálky)

S: Ne, dlouho, dlouho.

L: Okej, mhm, mhm. (přikyvuje)

S: Dlouho, moc dlouho.

L: Jo. Jste cestovali?

S: Ne, no, lepší slovo existuje, ale nepamatuju. Pěšky? Pěšky?

L: To je dobrý. (píše nápořdu do chatu s vynechanými písmeny)

S: Takže jsme peskali?

L: Pěšky není verbum.

S: (přikyvuje) Hm.

L: Je hm, hm, hm. (napíše cho__t pěšky)

S: Chodit?

L: Super.

S: (píše) Cho-dit. Takže minulý čas je, jsme chodila pěšky? Chodili pěšky?

L: (palec nahoře)

S: Dobře. Jsme...

L: (ukazuje dva prsty)

S: Chodili jsme.

L: (palec nahoře) Mhm.

S: Chodili jsme pěšky.

L: Mhm.

S: A, eh, *wanted*. Jsme, mm. Ty chcel, ty chceš. Minulý čas chcete. (přemýšlí) Chceli?

L: Chtěli.

S: Chtěli, pardon. Takže chtěli jsme, eh, hrát to sport, nebo další aktivita, ale jedno kamarád umí specifický, mhm... Jak se řekne *raut*? Nebo *trail*?

L: Trasa?

S: Trasa?

L: Asi trasa. *Trail* bude strasa a ... hm

S: T-rasa. Mhm.

L: Víš co? Uděláme kontrolu. Počkej. (hledá záložku na internetu) Ježišmarja! Chci jenom normálně *share screen*. Ok. *Screen*. (směje se) Promiň.

S: Mhm. (směje se) V pohodě, technická.

L: Tak, ne španělsky, anglicky. Co to bylo? (hledá ve slovníku)

S: Trail? Nebo raut? Slovo na venku.

L: Mhm.

S: Hory nebo les. Nevadí, ale specifický *path*? Já nevím.

L: Tohle? (napíše do slovníku slovo *trail*)

S: Mhm, mhm.

L: Pomalý. Ještě tři sekundy. Tak jo. Ok, cesta?

S: Cesta. Je nejlepší.

L: Asi jo. Mhm.

S: Okej. Takže, eh, jedno kamarád umí cesta. *Knows the trail*?

L: (naznačuje mimikou, že ne)

S: Nebo ví?

L: Nebo? Z...

S: Umět, vidět, nebo znát! Zná?

L: Mhm.

S: Dobře.

L: Super.

S: A jedno kamarád zná tento cesta, ale, mh. Jak se řekne aktivita na *bike*? (předvádí jízdu na kole)
Cycle. Bicycle.

L: Ko-.

S: O, ještě jedno písmeno, prosím. (směje se)

L: (píše do chatu ko_o)

S: Kole, kole?

L: Mhm, jo, jo. Jezdit na kole.

S: Dobře. Dobře. Hodně aktivita nepamatuju. Jezdit na kole. Mhm, takže jedno kamarád zná ten cesta, nebo zná ten cestu? (palec nahoru)

L: (palec nahoru)

S: Ale před jenom jezdit na kole.

L: Aha, jo, a ne pěšky. (naznačuje chůzi na prstech)

S: Ne, ne, ne, ne. Takže celý den. Myslím, že jedno nebo dvě hodin možná tři, okej, fajn. Ale celý, celý den a jsme uf, uf (předvádí chůzi) Jo? (směje se)

L: Ježiši.

S: Ano, ano.

L: Kolik to bylo kilometrů?

S: Nevím, nevím. Potom můžu říka Honza.

L: (naznačuje písmeno T)

S: Ne?

L: Jo, jo, můžu řík... (písmeno T)

S: Kat.

L: (palec nahoře)

S: Dobře. Můžu říkat Honzo.

L: Mhm.

S: Hodně kilometr.

L: Uff. Ježiš, na kole. A spali jste tam na chalupě? Nebo jste jeli zpátky do Prahy? (naznačuje zpátky)

S: (přemýšlí) Honza a já šla, šli?

L: (ukazuje na kameru lísteček s nápisem JSEM)

S: Honza a já jsme šli na chalupě? Aktivita?

L: Oukej.

S: Na chalupě v úterý a půjdeme, ne *we went home*. A šli domů.

L: (ukazuje na kameru lísteček s nápisem JSEM)

S: No, pardon. Šli jsme domů (přemýšlí) čtvrtek.

L: Mhm.

S: V čtvrtek.

L: Mám otázku. Jste tam šli? (naznačuje chůzi)

S: Ne, ne, ale nepamatuju další. (směje se)

L: Aha, okej. Dám ti tři varianty. (píše *jet/jít/jíst*)

S: Jo. Jo, jo. Jeli? Jeli?

L: (palec nahoře)

S: Dobře, jeli.

L: Jeli jsme, jeli jsme zpátky.

S: Mhm. Jeli jsme.

L: Mhm. Hezký, tak jste měli tři dny na horách. Plus mínus. (gestikuluje asi)

S: Mhm. Plus mínus.

L: Super, to je hezká dovolená. (usmívá se)

S: No. Jsem, nejsem smutná.

L: Mhm. (směje se) To není moc pozitivní.

S: Ale ne. (směje se) Pamatuju smutný já, ale nepamatuju opozitum. (směje se)

L: (směje se) Tak pojd' za mnou do prezentace. A najdeme.

S: Dobře

L: Tak. Pojd' do prezentace a najdi číslo osum.

S: Osum.

L: Mhm.

S: Radost, radost!

L: Super, jo?

S: Proč nepamatuju radost? (usmívá se) Pracuju v radost.

L: Tak, no. (směje se) Hele, ale pozor musí to být mít radost.

S: Máme radost.

L: Super, jo. Geniální.

S: Mít radost, máme radost. Dobře.

L: Supr, tak. Jano, když se podíváš na celý slajd osum, máš nějakou otázku? Je tam problém? Hodně lexika z minulé lekce.

S: No, (čte) mám novou informaci. Mám nové informace. Nemá rád kočky. Můžu si ho zkusit.

L: No, v jaké situaci chceš říct, můžu si ho zkusit? Je to doma, v restauraci, v obchodě...

S: Hm, myslím, že v obchodě?

L: Aha, aha, a jaký obchod? Potraviny?

S: Hm, ne potraviny, možná supermarket?

L: Okej, teoreticky veliký supermarket, anebo H&M, Marks&Spencer, kde má oblečení.

S: Myslím, že Tesco, ale nevím Tesco je další...

L: Okej.

S: Protože Tesco a Marks&Spencer je supermarket a... (ukazuje na svetr) Nepamatuju.

L: Je tam na slajdu osum.

S: Dobře, osum, kde je. Ob- ne obličení?

L: E.

S: Oblé...

L: Ob-le-če-ní.

S: Oblé-čení.

L: A jenom pozor, Jano, krátký. O-ble-če-ní. (vytleskává)

S: O-ble-če-ní. (opakuje)

L: Geniální. Supr.

S: Mhm.

L: Tak jo, jinak dobrý?

S: Dobrý, mhm. Ano, nemám otázku.

L: Oukej, tak jo. Udělej, prosím tě, skok na slajd dvanáct.

S: Mhm.

L: Tak tady mám dvě otázky. Jak se to čte? (věta máme 1 student)

S: Jedna.

L: Okej, tak víme, že tohle (číslo 1) má varianty. Jeden, jedna, jedno.

S: Á, mhm.

L: Tak, co student?

S: Jeden?

L: Jeden, výborně. Mhm. Mimochodem nechceš tady nějaký sufix? (slovo student_)

S: Eh, jeden student, eh, maskulinum?

L: Mhm.

S: Takže student... Á, nepamatuju.

L: Známe už akuzativ.

S: Jo, mhm, mhm. Studenta?

L: Mhm. Výborně! Super!

S: Protože stejný lososa a tunaka.

L: (směje se) Super! A kocoura!

S: Proč? Proč nepamatuju. (směje se)

L: Pamatuješ, dobrý!

S: Studenta. Máme jeden.

L: Promiň, máme jednoho studenta.

S: Mhm, protože, aha, jednoho.

L: Ale to je detail, jo? Tak. Co tady? (věta Honza, já a 2 kamarád_) Víme, že tohle (číslo dva) má varianty. Dva, dvě.

S: Jo. Myslím, že dvě. No? Dvě kamarádi? Ne.

L: A byli to muži nebo ženy?

S: Eh, dvě, já jsem žena, no?

L: Mhm. Ano.

S: Takže dvě? (směje se)

L: Promiň, problém s audiem.

S: Dva nebo dvě muž.

L: Aha, tak. Okej, tak víme, že jeden je maskulinum, jedna je femininum, jedno je neutrum. Easy.

Fajn. Co teda dva a dvě? Tam je trik.

S: Dva je maskulinum?

L: Mhm.

S: Jo, myslím, že dva jako A, jedná.

L: Já vim.

S: No. Polévka.

L: Jo, to je logické, ano.

S: Hm, bohužel, ne.

L: Sorry.

S: Dva kamarád.

L: Tak uděláme plurál, jo? Kamarádi.

S: Kamarádi.

L: Dva. Super.

S: Jo?

L: Jo.

S: Dobře. (čte ještě jednou) Jednoho studenta. Mám. Honza a já a dva kamarádi.

L: Mhm.

S: Oukej. Rozumím.

L: Super. Okej, tak mám dva kamarádi. A co když mám ženy? (napíše 2 kamarádky) Jak se tohle čte?

S: Dvě.

L: Geniální.

S: A kamarádky je ona?

L: Mhm.

S: Jenom ona. Jo?

L: Mhm, mhm.

S: A ona a muž? Jedna ona a jeden on?

L: Co myslíš?

S: Kamarádky?

L: Čeština je sexistická.

S: Kamarádi! No, oukej. Rozumím.

L: Jo? Jedno femininum a jedno neutrum, sorry. Ještě jednou. Jeden muž a jedna žena jsou dohromady muži, maskulinum.

S: (píše) Jeden muž a jedna žena jsou maskulinum.

L: Super, jo. Pardon, je to starý jazyk.

S: To ano.

L: Super, jo. Děkuju moc. Mám otázku. Máš domácí úkol?

S: Né. (směje se)

L: (směje se)

S: Á, promiň. Jeden víkend (naznačuje za sebe), jeden týden zpátky, myslím, že já mám hodně čas, Já mám hodně čas pro domácí úkol. Já má hodně čas pro čeština. Tak pondělí ne, úterý hory, dadada hory. A o víkendu já relaxuju. A práce o pondělí! (směje se) Kde je čas?

L: (směje se) Můžeš relaxovat s češtinou.

S: No, hm.

L: Aha!

S: (směje se) Máš pravdu. Pardon. Můžu potom.

L: Jo, hele. Máš čas NA něco. Mám čas na sport, mám čas na češtinu...

S: Á! *For, have time for.*

L: Ano.

S: (píše) Mít čas není pro. Ne, ne, ne.

L: PRO ne. Devadesát procent je PRO plus lidi.

S: Á, aha. Mhm.

L: Jo? Mám dárek pro Honzu.

S: Mám lék? Léč?

L: Mhm.

S: Já mám lék pro kočka. Ne?

L: Supr, supr.

S: Funguje, funguje.

L: Funguje, jo.

S: Mít čas. Myslím, že mám... Mhm, mhm. Takže myslím, že... *or I though.* (přemýšlí) Jeden víkend zpátky myslím, že máme, mám hodně čas na češtinu.

L: Mhm. A préteritum? (ukazuje za sebe)

S: Á, no, mhm. Takže ještě jednou. (směje se) Jeden týden zpátky jsem mysleli, myslela?

L: (dává dlaně k sobě)

S: Myslela, že... Jede týden zpátky jsem myslela, že já mám hodně čas na češtinu.

L: (směje se) Super.

S: Dobře, to je důležitý informace.

L: Dobrý, uff. Mhm, hezký. Okej, pamatuješ plus minus, co jsme dělaly na minulé lekci?

S: Jsme dělaly. Nebo dělaly jsme...

L: Mhm.

S: Dělaly jsme, eh, audio?

L: Mhm.

S: O pěšky nebo autem projít a jezdit.

L: Mhm. Super, supr. Jo. Ty jsi předtím říkala jeli jsme na hory a chodili jsme. (předvádí verba)

S: Mhm.

L: Chodili jsme pěšky.

S: Mhm, ano. Chodili jsme pěšky.

L: Je rozdíl mezi chodili jsme pěšky a šli jsme pěšky?

S: Myslím, že chodili jste pěšky.

L: Okej.

S: A, možná stejný znamená? Možná stejný? Ne?

L: Plus mínus. (váhavě)

S: Šle, šla chodit? No, šla? Ještě jednou, prosím.

L: (směje se) Jseš na slajdu šest? Dobrý, já to napíšu do *speakers notes*. Eh, promiň. Ne, jseš tam dobře šest.

S: Jo.

L: (píše) Chodili jsme pěšky.

S: Pěšky.

L: (píše) Versus šli jsme pěšky.

S: Mhm! Šli jsme pěšky je pěšky minulý čas (ukazuje za sebe), chodili jsme pěšky možná informace o často, jo?

L: Aha! Hezký, mhm. Ale taky je to minulý čas. Podívej. Tady je L-forma a jsme.

S: Mhm.

L: Fajn, minulý čas. Ale máš pravdu. Byli jsme na horách tři (ukazuje na prstech) dny a tři dny jsme chodili.

S: Mhm. Jo! Pro tři dny chodili jsme pěšky.

L: (palce nahoře) Supr.

S: Ale jedno, jednou, jeden?

L: Mhm. Jo, podívej. Jednou tady. (ukazuje na slajdu)

S: Jedno dni.

L: Okej, anebo okej, jo, jo, jo.

S: Pěšky.

L: Geniální.

S: Mhm.

L: Jo? Tak, mělas tady dva úkoly. Uděláme jeden dohromady. A jeden necháme na příští týden.

S: Slajd na šest?

L: Devět, prosím.

S: Mhm.

L: Supr. Tak máš krátký gramatický úkol. Mám otázku. Jak vypadá infinitiv k tomu symbolu? A jak vypadá kompletní konjugace.

S: Mhm.

L: Tak a máme tam varianty jít, jet, chodit, jezdit.

S: Mhm.

L: Co je co?

S: (přemýšlí)

L: Tak tenhle symbol udělám ho velký.

S: No, fitness.

L: Okej a tady je divadlo. Tam je fitness. Oukej. Fajn. A mám čtyři varianty. (píše) Jít, jet, chodit a jezdit. Tak.

S: Á! Aha. (píše k obrázku) Jeden týden zpátky můj kamaráda?

L: Můj kamarád, moje kamarádka.

S: Moje kamaráda a já.

L: (dopisuje do slova K)

S: Děkuju. Chodili jsme do fitness centru.

L: Aha! A když je to jeden týden zpátky, tak je to jednou, nebo to má frekvenci?

S: Frekvenci, protože jeden víkend zpátky chodili jsem do fitness centru čtyři, eh, čas.

L: Čtyřikrát.

S: Čtyřikrát.

L: Jo, *four times*. (směje se)

S: Čtyřikrát, no.

L: (směje se) Promiň.

S: Překlad, to je překlad! (směje se)

L: To je překlad, ano. (směje se) Jo. Dej mi deset sekund, tohle nefunguje.

S: Jo, mhm.

L: Promiň, to nefunguje, protože to není, hm, tradice. Jo?

S: Mhm, mhm. Proč to není...?

L: Jako můžu říct normálně chodíme do fitness centra jednou týdně, ale minulý týden jsme šli čtyřikrát.

S: Aha, aha.

L: Jo? Ale normálně chodíme do fitness centra. Jo? Takže, když je to tradice, zvyk.

S: (píše) Chodili jsme do fitness center.

L: Super, tak jo. Mám otázku. Mám verbum infinitiv chodit. Jak vypadá kompletní konjugace? Já, ty, on, my, vy, oni. V přítomnosti.

S: Chodit je... Pardon, ještě jednou otázku?

L: Chodit je infinitiv.

S: Ano, mhm.

L: Jo? Já mám otázku. Jak vypadá kompletní konjugace? Mám formy já, ty, on, my, vy, oni. (vyjmenovává na prstech)

S: Mhm. Chodit. (píše) Takže já chodím...

L: Píšeš, okej, fajn.

S: Jo? Já chodím, ty chodíš, já, ty, on chodí, chodí...

L: Mhm.

S: (píše) My chodíme, vy chodíte a oni chodí?

L: Super! Přesně. Geniální. Jo, to je vono, super.

S: Mhm.

L: Já udělám, promiň, já tam nevidím, dám to sem. (přemísťuje text)

S: Mhm, dobře. Okej.

L: Tak, chodit má frekvenci. A když je to speciální událost jenom jednou.

S: Mhm.

L: Tak je to jít, jet, chodit nebo jezdit tady do divadla.

S: Mhm, mám otázku.

L: Mhm.

S: Pro slovo normálně jako *normally* můžu používat minulý čas? Nebo...

L: Jasně.

S: To v pohodě? To není problém.

L: Jasně, jo. Normálně jsme chodili do fitness centra, jo. Před pandemií jsme normálně chodili do fitka.

S: Mhm.

L: Teď nechodíme. To je dobrý.

S: Mhm. Před pandemií, ne.

L: Jo, to je dobrý.

S: Bez? (naznačuje čárku nad písmenem)

L: Jo, tady, no... Ta čárka tady je *czenglish*.

S: No, to je anglicky, no. (směje se)

L: Ale podívej před pandemií je logická pozice jedna. Teď bude jsme. Jo? Normálně chodili.

S: Jó! Mhm, mhm. Ale normálně chodili jsme do fitness centra.

L: Proč?

S: Protože chodila, jsme chodila?

L: A kde je pozice jedna?

S: Když používat normálně nebo před pandemií?

L: Normálně.

S: Á, okej. Takže bez normálně chodili jsme.

L: Á, hezky! Mhm. Supr. Hezký, jo.

S: Dobře, rozumím.

L: Tak jo. Uff. Tady speciální situace. Jenom jednou. Takže ne chodit ale? (ukazuje na druhý obrázek)

S: Jít.

L: Výborně.

S: Nebo jet?

L: Tak jít nebo jet? No, a má auto? Nebo jde pěšky?

S: Myslím, že jít.

L: Supr, supr.

S: Aha! Takže to je jet? (k obrázku s autem) Ne, ne, ne.

L: Jo!

S: Jo? To je jet.

L: (směje se)

S: A to je jezdit. (k dalšímu obrázku)

L: Super. Tak, výborně. Uff, okej. Nemusíš psát, můžeš jenom mluvit. Ale jít. Jak vypadá konjugace?

S: Eh, pro divadlo?

L: Promiň? (nastavuje ucho)

S: Konjugace, mhm, mhm. Pardon. Jo, jít. Já (směje se) rozumím. Takže, já mám, ale... (přemýšlí, hledá v sešitě) Kde je, pomoc!

L: (ukazuje kartu s konjugací na kameru) Máš ho na kameře, jestli chceš.

S: Jo, mhm, ale U. Já jedu.

L: (ostentativně se mračí)

S: Ne?

L: Tady je já jedu. (k obrázku s autem)

S: (smaže písmeno E)

L: Lepší.

S: Takže já jdu.

L: Supr.

S: Ty jdeš?

L: Mhm.

S: On nepamatuju. My jdeme, vy jdete, takže ty jedeš, my jedeme, vy jedete.

L: Okej, výborně.

S: Hm... Jde?

L: Aha! Jo!

S: Dobře. Jede. (k jinému obrázku)

L: Aha. (ukazuje kartu s konjugací)

S: (čte kartu) Oni jdou.

L: Mhm. (směje se) Dobrý.

S: Oni jdou, jedou.

L: Aha. Výborně. (tleská)

S: Konjugace proč ne, je *sentence*. (směje se) Já nevím.

L: Á, věta.

S: Mhm.

L: Dobrý, tak jo poslední. Jezdit.

S: Teď trochu rozumím.

L: V pohodě, tak.

S: Já hm... ty jezdíš?

L: Mhm.

S: Já, jez-jezdu?

L: Co?

S: Jez-, jez-dé?

L: Jezdit funguje jako mluvit.

S: Aha, mluvím. (dopíše jezdím)

L: Výborně.

S: Mluvím, mluvíš, mluví. (napíše on jezdí)

L: Mhm. Jezdí.

S: (napíše oni jezdi)

L: Jezdí. (důraz na poslední slabiku)

S: (směje se a smaže I navíc)

L: Super. Výborně. (tleská) Gratuluju.

S: (směje se) Dobrý trénovat, no. Já potřebuju, mhm.

L: Mhm. Tak dobrá zpráva. To, co jde jednou jdu, jedu, má konjugaci tady. (ukazuje na kameru modrou kartu) Jednou.

S: Mhm.

L: Frekvence chodím, jezdím, má konjugaci tady. (ukazuje na kameru žlutou kartu s konjugací)

S: Frekvence.

L: To je dobrý, ne? Ten systém. (ukazuje karty s deklinací)

S: No.

L: Jednou, frekvence.

S: Jo! Mhm, zeliná...

L: Promiň, já musím do Googlu. (jde zpět do prezentace) Co, jaká zelená?

S: Eh, ne. Žlutá je a modrý.

L: (dává palec nahoru)

S: Ne, zelená. (směje se)

L: Jo. Já jsem viděla Zoom. (gestikuluje) Co dělá Jana zelená? Jo, aha, nic. (směje se)

S: (směje se) Ne, nic. Nepamatuju barvy jenom.

L: V pořádku.

S: Okej.

L: Geniální, přesně.

S: Dobře.

L: Supr, okej. Tak, prosím, skoč na slajd třináct.

S: Tři-náct. Mhm.

L: Supr. Všechno jsou to varianty na jet a jezdit. Jo? Jednou nebo frekvence, to je jedno.

S: Mhm.

L: A mám otázku. Co je tady? (ukazuje na obrázek s cyklistou na kole) Tohle znáš.

S: Pro mě?

L: Ne, jenom, jak se to řekne? Tohle znáš.

S: Mhm. Já mám... Kole! Kole!

L: Aha! Hezký. Aha.

S: Jezdit na kole.

L: Výborně. Super. Já tady píšu na kole. Okej, tak, co ty ostatní? Máš nějakou teorii?

S: Ehm, na auto? Ne, auto, eeh. (píše na moped)

L: Aha. Okej, okej na mopedu.

S: Jo. (směje se)

L: Myslím, že moped je malý. (píše na motorce)

S: Á, motorece!

L: Prosím?

S: Na motorec.

L: Ne, ještě jednou. Hele.

S: Motorce.

L: Super. (píše) Mo-tor-ce.

S: (opakuje) Mo-tor-ce.

L: Geniální. Hm... Jela jsi někdy na motorce?

S: Eh, jeden čas? Jedenkrát, ne... Jeden ča, ne...

L: Co třeba jednou?

S: Jednou čas?

L: Jednou.

S: Jednou.

L: Super. *One think quickly in english? Remember that everytime in the english exprection you have time, one time, next time, last time, whatever time the word čas is nevere there.*

S: Mhm. *Yeah.*

L: *Ever. Jo? Čas is just time, that we count on the watch o'clock. That's all. Dobrý. (palce nahoře)*

S: Mhm, jo. Okej. Jednou.

L: Supr. A česky. Mhm.

S: Ale mopedu, ehm... Víc než? *More?*

L: Mhm. Víc než... Á, víckrát!

S: Mhm. Víckrát.

L: Mhm. Aha.

S: Protože Honza má.

L: Promiň?

S: Honza má mopedu.

L: Aha! A umíš řídit moped?

S: Honza umí jízdí... Ne, ne, ne. Ještě moment. Honza umí, no?

L: Jo, jo, jo.

S: Umí jízdí? No?

L: Infinitiv.

S: Ah, jezdit.

L: Mhm.

S: Jo, protože umí. Takže Honza umí jezdit na mopedu.

L: Mhm. Supr. Geniální. Oukej. (ukazuje na další obrázek, dopisuje nápovědu na k__ i a na l__ i)

S: Na K a na L. Les, los? Losi, lesi? Ne. Les je *river* myslím že...

L: Les je *forest*.

S: Né, co... mhm.

L: (píše řeka Vltava)

S: Řeka, jó! Protože tři prska... Prskat?

L: Co?

S: Eh, pardon.

L: Promiň, nerozumím.

S: Ano, rozumím nerozumíš. (směje se) Ještě moment. Co znamená... Tři prasátka!

L: Aha! Ano. (směje se) Super.

S: Tři prasátka.

L: Mhm.

S: Les a řeka, mhm.

L: Hezký.

S: Na lidl? Lidl? Ne, lidl. Ledi? Lodi?

L: Mhm.

S: Lodi?

L: Jo.

S: Dobře. Na lodi. A K... krý, kré, krou? Kmni? Možná nevím. (směje se)

L: Okej, na koni.

S: Na kouni?

L: Ó na ko-ni. Supr.

S: Mhm.

L: Přesně, tak, uff. Tyhle kombinace budeš potom mít v, oj, promiň, supr. Na slajdu třináct, kde máš starý domácí úkol. Pojd' se podívat.

S: Mhm, jo.

L: Jo? Tak tady vlevo je jezdit na motorce, jezdit na koni, jezdit na kole.

S: Á, aha, mhm.

L: Jo? Ale tady kontroluješ adjektiva až doma. Jo?

S: Mhm, potom, no.

L: Super, super. A příští týden budeme kontrolovat, uděláme malou konverzaci.

S: A dvanáct je pomoc po třináct?

L: Přesně, super.

S: (píše) Pomocť domácí úkol, dvanáct, třináct.

L: Mhm. Tak ale my jdeme dohromady pracovat na slajd čtrnáct. Jano, prosím, čti instrukci.

S: (čte) Kam asi často chodí nebo jezdí tito lidé? Kam asi nikdy nechodí? Používejte výrazy vždycky, často, obvykle, málokdy, někdy a nikdy ne-.

L: Nikdy ne-, to je dohromady. Supr.

S: Nikdy ne-. Protože nikdy je, eh, *I must*, musí používat negativ, no?

L: Mhm. Přesně tak. Supr, tak. Když se podíváš na tyhle signální slova...

S: Hm, vždycky je sto procent? Nebo často.

L: Výborně. Ano, sto procent.

S: (píše si) Vždycky je sto procent. A často je plus mínus? Deva... nula (směje se) Devasát?

L: Mhm. Jo!

S: Devadesát. Nebo osumdesát?

L: Okej, jo, no. Devadesát, osumdesát. Super.

S: Mhm, dobře. Obvykle. Ne, nevím, to je nový slovo pro mě.

L: Mhm. Plus mínus jako normálně.

S: Normálně! Nor-mál-ně. Jako víc *more*...

L: Jo víc, mhm.

S: Víc padesát, ale *less* sto. Nebo devadesát, no?

L: Mhm. Jo.

S: Normálně, mhm, dobře. Obvykle a normálně stejný.

L: (píše víc X míň)

S: Málokdy myslím, že *sometimes*?

L: Hm, to je někdy.

S: Aha, málokdy...

L: Málokdy, tak podívej. Víš, co je málo?

S: Málo, no? (ukazuje na prstech)

L: Aha, supr.

S: Třicet nula?

L: Třicet, okej. Jo. Možná dvacet procent. Málo.

S: Mhm. A někdy je *sometimes*, no?

L: E nebo I? Někdy nebo nikdy?

S: Ně-kdy.

L: Super.

S: Mhm. Nikdy je nula.

L: Supr. Mhm. Jo.

S: Okej. Ale málokdy je někdy.

L: Supr. Myslím, že tam máme systém. Vždycky je maximum, často, obvykle, málokdy, někdy, nikdy je minimum.

S: Mhm. Okej. Dobře, rozumím.

L: Supr. Tak jdeme dělat teorii. Jdeme tipovat. Tak já tipuju, myslím, že Vojtěch (na obrázku) často chodí na hory a málokdy jezdí k moři.

S: Oukej.

L: Je moje teorie.

S: Jo, jo, jo, rozumím.

L: Tak co Zdeněk, Miriam, Irena, Dana a Jiří? Co myslíš?

S: Eh, myslím, že Zdeněk...

L: Zdeněk.

S: Zdeněk. Myslím, že Zdeněk, eh, někdy chodí, ne. No?

L: Jasně.

S: Někdy *sometimes* chodí do práce?

L: Aha, fajn.

S: Protože karanténu?

L: Fér. (směje se) Mhm.

S: Takže a myslím, že taky někdy používat *suit*?

L: Oukej, eh, nosí.

S: Mhm.

L: Potřebuješ verbum nosit. Sako.

S: Sako! Nosit sako. Mhm. Nosit sako. A myslím, že Miriam vždycky chodí do školy, eh, bez maminka a tatínek.

L: Mhm.

S: Jenom Miriam.

L: Mhm.

S: Ehm, Irina, myslím, že Irina, eh, často nebo normálně jezdí do supermarketu.

L: Hezký genitiv. Super.

S: Hezký supermarketu.

L: Promiň, prepozice?

S: Jezdu...

L: Jezdí.

S: Jezdí do supermarketu.

L: Geniální.

S: Dana a Jiří, mhm. Myslím, že Dana a Jiří nikdy nejezdí...

L: Mhm.

S: Do kavárna.

L: Aha, proč ne?

S: Protože kavárna ne otevřeno.

L: Á kavárna nemá otevřeno.

S: Kavárna nemá otevřeno.

L: Aha, hm, rozumím. (směje se)

S: Ale když nemáme karanténu, myslím, že Dana a Jiří, eh, často jezdí do kavárně.

L: Mhm. A myslíš, že jezdí autem nebo chodí pěšky? Když žijou v Česku.

S: Jo, Dana, myslím, že, no... Lepší je, eh, kde je... Lepší je chodí?

L: Jo.

S: Protože Dana a Jiří bydlí na centrum.

L: Okej. Fajn, supr. A tak je to standartní kolokace. Chodit do hospody, chodit, do kavárny, jo? Já když jdu do kavárny, tak normálně jedu tramvají. Ale řeknu, ráda chodím s kamarádkou do kavárny.

S: Mhm.

L: Jo? Kolokace. Chodit na kafe.

S: Chodit NA kafe.

L: Do kavárny. Supr.

S: Dobře.

L: Děkuju moc.

S: Děkuju.

L: Tak poslední rychlou otázku. Nebo dvě. Jak se řekne *ride a bike*?

S: Mhm, jezdit na kole.

L: Na kole.

S: Jezdit na kole.

L: Aha. Co je les?

S: Les je místo, který hodně strom.

L: Aha, super. A jak se řekne počasí, když venku je špatně vidět? Všude je bílo.

S: Mhm. M první písmeno je M. A myslím, že poslední je HA. Ale nepamatuju *middle*. (směje se)

L: Tak pojd' na slajd jedenáct.

S: (čte) Mlha, mlha!

L: Super! (směje se) Geniální, Jano! Děkuju, máš otázku?

S: Děkuju! Ne, ne, ne. Mám nemám otázku. Mám domácí úkol je třináct.

L: Mhm.

S: A příští úterý normální čas a normální den.

L: Jo. Supr. Chceš ještě jeden extra úkol?

S: No, jo, jo, jo! Mám čas.

L: Tak jo. Pošlu ti audio moje plus instrukci.

S: Na WhatsApp?

L: Ehm, jo. Budeš poslouchat a psát. (gestikuluje poslech a psaní)

S: Mhm.

L: Říkala jsi, že chceš poslouchat a psát, dostaneš diktát.

S: Dobře, takže já mám třináct, eh, slajd na třináct a potom může, eh, sms na WhatsApp domácí úkol.

L: Supr. Děkuju moc a uvidíme se příští týden.

S: Mhm, uvidíme se příští týden! Ahoj!

L: Ahoj! (mává)

S: Papá! (mává)

Příloha č. 3

Lektorka: Martina

Studentka 1: Lucka

Studentka 2: Mája

Student 3: Saša

Lekce: 60 minut, skupinová, úroveň A2, Czech Step By Step 1

L: Děkuju moc. A Lucko, jak se máte vy?

S1: Dobře. Já měla, eh, jsem moc práce.

L: (ukazuje na prstech číslo dva)

S1: Jsem měla moc práce. Dvatého dně zpátky.

L: Mhm. A i o víkendu?

S1: A o víkendu... Oh, eh jezdila já jsem, jezdila...

L: (dává palce nahoru)

S1: Na ko... Nevim, eh. To je bežkové kola? No...

L: Oukej. (udiveně)

S3: Koloběžka, koloběžka?

S1: *Roller blades.*

L: Ah!

S3: Ah, *roller blades.*

(Všichni se smějí.)

L: (ukazuje dva palce nahoru)

S1: Nepamatuju.

L: Ehm, kolečkové brusle. (píše do chatu)

S1: A, kolečkové brusle! Aha, oukej.

L: Mhm. Sašo, Májo, nechcete mít otázku na detail, hm? (ukazuje rukama na Lucku)

S2: Eh, eh, kde byla jste?

S1: Eh, blízko doma. Na Vysočany. To je... Já mám cestu? Česta? Tu je česta?

L: Mhm, mhm. (přikyvuje)

S1: Pro kola, a pro brusl, kola, bruslové? (šeptem)

L: (usmívá se) Brusle.

S1: Brusle.

L: Já to jdu napsat do prezentace. Hezký, no! Hezký sport o víkendu! Eh, co vy Májo, Sašo, sportovali jste? (ukazuje na studenty) O víkendu.

S2: Ehm, dělala jsem, eh, ehm, trénink?

L: Mhm, mhm, trénink jasně.

S2: Trénink, trénink domu.

L: Hezký!

S2: Pilates.

L: Pardon.

S2: Pilates.

L: Á, pilates! Hezký. Jo, a to můžete dělat doma. To je super.

S2: Mhm, ano. (usmívá se)

L: Mhm. (usmívá se) Sašo? Sport o víkendu?

S3: Eh, já jsem jel na kole. Včera.

L: Mhm. Když ne na motorce, tak na kole. (usmívá se)

S3: Ano. (usmívá se)

L: Supr. Kde jste byl?

S3: V Stromovce.

L: Mhm. (přikyvuje) Bylo tam hodně lidí?

S3: Eh, pff. Jo. (přikyvuje)

L: Jo, hm. (tváří se nevesele)

S3: Hodně lidí.

L: Mhm. (přikyvuje)

S3: Ale Stromovka je blízko domu, tak...

L: (přikyvuje) Fér. Ty brusle dneska ráno byly super! (gesto pro ok) Děkuji, Sašo. (ukazuje na něj)
(všichni se smějí)

L: Protože na tom jednom kluzišti (ukazuje trojúhelník) jsme byly dvě! (dva prsty)

S3: Jo, jo. (usmívá se)

L: Já a moje kamarádka. (pojmenovává prsty)

L: (naznačuje gesty vše) Takže dobrý. (usmívá se šibalsky) Vyplatilo se čekat. (zamyslí se) Sedum týdnů.

S3: Sedum týdnů. (směje se)

L: Možná šest. Možná šest. (rukou gesto pro možná)

(studenti se smějí)

L: Tak jo. Pojdte za mnou do prezentace. Prosím. A, aha! Úkol jedna. Pojdte, prosím, na slajd sedum.

S3: Sedum až!

L: Kde je odkaz na Quizlet. Tak je tady Saša a nějaká anonymní axolotl.

S1: Oh, to je nový slajd? Máme nový...

L: Aha, jo. Tak moment, já vám dám odkaz do chatu. A je stejný jako minulý týden. Tak, teď ho máte na Zoomu v chatu.

S1: Okej, děkuju.

L: Jo? Tak, prosím, na slajdu sedum otevřete Quizlet. Zkuste si pamatovat slova, co vidíte. A, už je tady i Lucka připojená. Tak, funguje to? (palec nahoru)

(studenti přikyvují)

S1: Funguje.

L: Mhm. (přikyvuje) Tak, kdo je...

S3: Konec.

L: Super. Tak, kdo je hotový, pojdte na slajd osum.

S3: Slajd osum.

L: O jeden dolů. Co si pamatujete? Z Quizletu?

S1: Nene, eh.

L: Lucko?

S1: (mává rukou, že to není důležité) Ne, ne-bylo čas? (směje se) [není rozumět]

L: Nebyl čas na Quizlet? Tak se podívejte teď, to je na čtyřicet sekund.

S1: Ah, ah ok.

L: To je krátké. (ukazuje vzdálenost mezi prsty) Máte šest slov.

S2: Potřebujeme psát, ehm. Do p...

L: Ano, prosím. (přikyvuje) Pardon. Hezký, Májo, jo. Konec?

S3: Konec.

L: Okej? Ještě jeden?

S2: Nepamatuju víc.

L: Dobrý, to máte padesát procent. To je super. Fajn. Tak, když vidíte ty ostatní, můžete, prosím, (dlaně k sobě) mi dát definici slova, které není vaše? Jo, Sašo, podívejte se na Lucku a Máju. Mája se

dívá na Sašu a Lucku a tak. Vyberte si jedno slovo (ukazuje jeden prst) a zkuste nám dát definici. (gestikuluje rukama) Ať můžeme tipovat, co to je... Mám začínat já? Nebo můžete.

S2: Ehm, ehm, co znamená je opravovat?

L: Okej, tak začnem otázkou. (označí slovo v dokumentu) Sašo, co to je?

S3: Opravovat. To je imperfektivní. (usmívá se)

L: Mhm. To je dobrý start. (usmívá se)

S3: Znamená, eh, (přemýšlí) Udělat něco fungovat... (gestikuluje)

L: Aha, jo.

S3: Když, když auto nefunguje, děláš něco... (pomáhá si rukama, předvádí opravu)

L: Super.

S3: A potom. (směje se) A potom auto funguje. To znamená opravovat auto.

L: Super, jo. Mhm, mhm. Co ještě můžu opravovat? Auto, mhm...

S3: Kolo...

L: Jasně. Můžu opravovat text?

S3: Mhm. (přemýšlí) Já, hm, můžeš?

L: Můžeš. Jo, jo, jo. Já tady dám třeba diakritiku. (píše do dokumentu) Tak teď opravuju diakritiku.

S3: Mhm, mhm.

L: Jo? Májo? Dobrý?

S2: Mhm. Ano.

L: Víte, jak bude perfektivní varianta?

S2: Opravovat?

L: Mhm.

S2: Eh, opravat?

L: Skoro. (píše opravit) Super.

S2: Opravit.

L: Hezký. Okej, tak dám vám jednu definici. Mh, mh, mh... Aha, je to adjektivum a je to opozitum od nudný.

S3: Zajímavý.

S2: Eh, to je zajímavý.

L: Super! Mhm. Ehm, je to synonymum pro ještě jednu.

S2: Zase?

L: Mhm. Je to... Hej! (hýbe se myš) Je to fráze... Sašo, tady vám chybí sufix. Ještě jedno písmeno, prosím. (píše podtržítka do slova pro chybějící písmeno ve slově, Saša opravuje) Hezký! Mhm. Tak. Je to fráze, synonymum pro to je škoda.

S3: To je směla?

L: Hezký. A poslední otázka? Co je kromě a včetně? Chcete mi dát větu, kde to funguje?

S1: Včetně to je ča-čas? Ne?

L: Mm, mm. (nesouhlasí)

S1: Okej.

L: Bohužel. Co to bylo? Sašo!

S3: Jo?

L: To byly vaše slova. Kromě a včetně. Tak vezte jedno.

S3: Kromě a včetně.

L: Vezte jedno slovo a zkuste mi, prosím, dát frázi, kde to funguje.

S3: Byli jsme v parku vši kromě kamaráda.

L: Mhm, super! (píše větu do dokumentu) Ah, všichni.

S3: Všichni.

L: Jo. Okej. Májo, podíváte se na tu větu od Saši. Mám otázku. Kde je kamarád? Je v parku?

S2: Eh, eh. Kde? V parku?

L: Byli jsme v parku všichni kromě kamaráda. (čte ještě jednou a zvýrazňuje slovo všichni a kamaráda)

S2: Mhm.

L: Si dáme kromě mého kamaráda. (připisuje slovo mého) Tak, kde je kamarád? Máme o něm informaci?

S2: Eh, není v parku?

L: Výborně. Nevíme, kde je, není v parku. Fajn. (přemýšlí) Na mítinku byli všichni včetně šéfa. (píše do dokumentu) Lucko, kde je šéf? Lucko?

S1: Jo, včetně šéfa. Na mítinku, ne?

L: Výborně, ano. Šéf (zvýrazňuje) je tam taky. Mhm, normálně tam není, ale dneska tam byl. Jo. Všichni VČETNĚ šéfa. Přišel taky.

(studenti přikyvuají)

L: Máte ještě otázku, nebo dobrý? Dobře. Ticho beru jako ne. Tak jo! Mám pro vás jednu revizi a ta je na slajdu deset. To není revize, to je domácí úkol. (usmívá se) Výborně. Tak, pojďte na slajd deset a já mám otázku. Máte domácí úkol?

S2: Ano, dělala jsem.

L: Hezký!

S3: Ano.

L: Jste, tohle je dobrá skupina studentů. Co vy, Lucko? Pojdte o jeden slajd dolů, prosím.

S1: Ne. Ah, dolů, okej. Ah. (diví se)

L: Mhm. (směje se) Oh. Eh, tak moje první otázka je, co znamená, že jsou byty v Praze z jiného vesmíru?

S3: (směje se)

L: Můžu to opravit? Já tady dám, že ceny bytů jsou z jiného vesmíru. Co to znamená?

S3: To znamená, že byty, eh, byty jsou velmi drahé?

L: Mhm, super, jo. To překročilo všechny limity.

(studenti přikyvují)

L: Mhm, hezký, jo. Fajn. Tak co váš domácí úkol? Májo, řeknete nám, prosím, věty jedna až čtyři?

S2: Mhm.

L: Tyhle jsou vaše. (rozděluje dokument linkou)

S2: (čte) Petr volal Aleně dvě hodiny nebo Kryštof včera zavolał Martině? Ehm, Petr pracoval dlouho.

L: Hezký. Mhm.

S2: (čte) Ehm, Milan psal e-mail dlouho. Karel konečně, konečně? napsal ten e-mail. Ehm, Milan pracoval dlouho.

L: Mhm.

S2: (čte) Alex včera večer pomohl, eh, pomohl kolegovi? Nebo Tomáš pomáhal kolegovi celý den v práci. Ehm, dělala jsem to v mojí hlava. (ukazuje na hlavu)

L: Nerozumím.

S2: (směje se)

L: Máme tam nějaké signální slovo?

S2: Eh, ano Tomáš se celý den.

L: Super.

S2: (čte) Alena nakupovala v Albertu každý den. Eh, Romana rychle nakoupila chleba a ovoce. Ehm, Alena nakupovala?

L: Hezký, mhm. Jaké tam je signální slovo?

S2: Eh, je každý den.

L: Super. Každý den, celý den. Supr, děkuju. Tak, Sašo, co ten zbytek?

S3: (čte) Oleg děkuje manželce, když mu vaří. Luisa poděkovala kamarádovi, když jí uvařil. Oleg, Oleg děkuje manželce.

L: Mhm, hezký.

S3: (čte) Tereza ve škole vysvětluje gramatiku. Adam mi vysvět-vysvětlil, jak funguje program. Tereza ve škole vysvětluje...

L: Mhm.

S3: Co znamená vysvětluje?

L: Májo, Lucko, máte nějakou teorii?

S2: Eh, to je říkat, ehm, jak, ehm, víc, jak jak víc funguje?

L: Mhm, super, ano. Mhm. Ehm, typicky lektorka někdy vysvětluje gramatiku v lekci. No já říkam, jo. Aspekt. Imperfektivní jsou proces, perfektivní jsou rezultát. A já vysvětluju, dávám detaily. Mhm, to není dobrá definice.

(studenti se usmívají)

L: Lucko, jak je to anglicky?

S1: Tam je světlo jako, eh, *light, so enlightening?*

L: Acha! (diví se)

(všichni se smějí)

L: Joo? Skoro! Není to tak dramatické, ale jo! (směje se) Jiná teorie anglicky?

S3: *To clarify?*

L: *To explain. To clarify, both. Almost enlightening.*

(všichni se smějí)

S3: A jak se řekne *enghliten*?

L: Já nevím. Já se podívám, já se musím podívat do slovníku. Já nejsem si jistá, v jakým kontextu to anglicky funguje.

S3: Osvítit?

L: Eh, jo! To zní dobře. Tak se podíváme, moment. (hledá slovo v online slovníku) Ah, *share screen*, ah, kde je? No nic, *screen*, celou, anglicko-český, hej, jo, *enlithen*. Píše se to takhle? Jo, píše. Hm, hm, hm, okej! Jo, osvítit. Tohle ne. (ukazuje šipkou na jinou definici) Osvítit, taky je tam světlo.

S3: Osvítit.

L: Hezky. Tak, *stop share*. To je hrozně pomalý. Ale, Lucko, máte pravdu, je tam světlo. (ukazuje šipkou na slovo vysvětluje) Je tam. Supr, tak Sašo, co sedum a osum?

S3: (čte) Matěj poslal ímajl, e-mail šéfovi? Jan posílal reporty po každém mítinku. Mhm.

L: Mhm?

S3: Jan posílal reporty po každém mítinku?

L: Jasně. Je tam nějaké signální slovo?

S3: Po každém mítinku?

L: Přesně. Jo.

S3: (čte) Pavel dal mamince lístky do divadla. Petr každý rok dávala celé rodině dárky. Petr každý rok dával celé rodině dárky.

L: Geniální? Gratuluju! Jste dobří. Máme tam ještě nějaké nové slovo kromě vysvětlovat, vysvětlit? Nebo jinak dobrý. No, dobře. Děkuju. Máte nějakou otázku?

S3: Ne.

S2: Ne.

L: Ne, tak jo. Případně máme jednu revizi. Tady, super na slajdu jedenáct. Udělám tole ještě trochu větší. Tak, eh, Lucko, můžete prosím číst instrukci?

S1: (čte) Anka Trebichowska je Marinina a Tomova spoluža-spolužačka. Je sobota ráno. Anka plánuje, co všechno udělá o víkendu. Řekněte podle obrázků, co udělá.

L: Mhm, tak. Co myslíte, že plánuje udělat.

S3: Co znamená spolužačka?

L: Hm. Máme tady dvě slova.

S3: Spolu, *together*.

L: Spolu, výborně.

S3: Žačka.

L: Tak a žák, žačka je podobné jako student, studentka. Typicky je žák ve škole a student na univerzitě.

S3: Aha.

L: Ale, bohužel, neexistuje spolustudent. Smůla. Na univerzitě jsme studenti, ale máme spolužáky. Jste v kontaktu se spolužáky z univerzity?

S3: Ano.

L: Mhm. Jak často?

S3: Každý týden?

L: Wow.

S3: Protože je můj kamarád. (směje se)

L: Mhm, mhm.

S3: On je, my jsme spolužačky? S, s...

L: Hm, pozor... My jsme spolužáci. (píše do dokumentu)

S3: Spolužáci.

L: Potřebujete maskulinum.

S3: Spolužáci z školy?

L: Mhm, mhm. Á, ze školy a potom z univerzity?

S3: Ano.

L: To je geniální. (směje se) Co vy, Májo a Lucko? Jste v kontaktu se spolužáky?

S2: Ehm, ano.

L: Mhm.

S2: *Part of them.*

L: Pardon?

S2: *Part of them.*

S3: Částečně? Část...

L: Super, část.

S3: Část.

S2: Část.

L: Pardon, moje hlava nečekala, že to bude anglicky. (směje se)

(všichni se smějí)

L: Mhm. No, jasně, tak nemůžeme být v kontaktu se všemi.

S2: Mhm.

L: Máte nějaké, mhm, srazy? Se spolužáky?

S2: Ještě jednou?

L: Organizujete někdy sraz se spolužáky? (píše do dokumentu) Co to je?

S2: Co znamená sraz?

L: Dobrá otázka.

S3: Mítink? Je to mítink?

L: Jo, mhm, je...

S3: Každý každý rok, jo?

L: Super, super.

S3: Výroční, výročí, no?

L: Může být, mhm, mhm.

S3: Může být, jo?

L: Jasně. Jo? Sašo, nemusí být výroční, jo? Je to neformální mítink.

S3: Mhm.

L: Ne... napíšu neformální.

S2: Eh, neměli jsme sraz.

L: Mhm. Rozumim. Co vy, Lucko? Jste tam hrozně potichu. Co spolužáci?

S1: Ne, ne. Já, eh, mám trochu? Kon-kontakt?

L: Mh, mh, mh. (přikyvuje)

S1: Ale ne sraz, nemáme sraz. Srazu. Jo.

L: Rozumim. Sraz, po srazu. Mhmm. (přemýšlí)

S1: Srazu.

L: Nemám koho čeho? To je polsky.

S1: Srazu.

L: Vážně?

S1: Zraza. (směje se)

L: (směje se) A chcete tam akuzativ, nebo genitiv, nebo co tam chcete? (vyjmenovává na prstech)

S1: (přemýšlí) Nevim.

L: Je to, hele, je to jenom direktní objekt. (ukazuje rovně) Jenom akuzativ.

S1: Ah, nemá, eh, jiné...

L: Nemám? Nebo nemáme?

S1: Sraz, sraz.

L: (dva palce nahoru) Super!

S1: Okej, uch.

L: Přesně tak! (posílá emotikon palec nahoru) To je vono. Jo? Mám sraz, nemám sraz. Pozor, já mys.. Mám teorii, že největší rozdíl mezi češtinou a polštinou (gestikuluje) je ten, polsky existuje „negativní genitiv“ (ukazuje v uvozovkách). Mám koho, co, ale nemám koho, čeho.

S1: (přemýšlí) Aha.

L: Je to polsky dobře?

S1: Dobře, ano.

L: No, tak, ne... (kroučí hlavou) Mám koho, co, nemám koho, co.

S1: Ah.

L: Vidím koho, co, nevidím koho, co.

S1: Mh, já musím mít, eh, se-sedum, ehm, cases. (gestikuluje)

L: No, to my máme taky sedum pádů. To je v pořádku.

S1: Eh, ah, *that it's my biggest problem. Decline everything. In Czech.* (směje se)

L: Mhm, rozumim. Jo, tady ale děláte extra práci, která polsky tam je, ale česky tam práce není. (gestikuluje není) Jo? Mám mítink, nemám mítink, mám pivo, nemám pivo. To je všechno.

S1: Á. Okej, děkuju.

L: Dobrý. Nemáme negativní genitiv. Dobrý. Pojdte se podívat na ty obrázky, symboly. Mám otázku, co myslíte, že plánuje?

S2: Ehm, péct?

L: Mhm.

S2: A uklízet?

S1: Prát prádlo?

(studenti mluví přes sebe)

L: Ano. (píše) Péct, uklízet... Okej, prádlo, potřebuju nějaké verbum.

S1: Ah, dělat prádlo?

L: Mm, to je málo.

S1: Prát prádlo.

L: Výborně. Mhm. Okej, co ještě?

S3: Umýt?

L: Umýt co?

S3: Vlasy?

L: Okej, mhm. (směje se) Já napíšu umývat si vlasy. Jo? Musí to mýt si, protože je to reflexivní.

S3: Mhm, umývat si.

L: Mhm.

S1: Ehm, sadit? No, kve-květ.

L: Okej, mhm. Existuje sázet kytky.

S1: Sázet květ, kytky.

L: Může být, fajn, mh, mh.

S2: Co, co znamená sázet kytky?

L: Lucko?

S1: Eh, to je, kdy chcete nové kv-kytky, květy.

L: Ah, mhm. Jo, mh, mh, mh. (šeptem) Sázet kytky, ježiši. Jo! Máte malé semínko (ukazuje pantomimou) a dáte ho do hlíny (ukazuje hrníček jako květináč) a potom čekáte. Asi tam ještě dáte vodu, já nevím. Já nesázím květiny. Nejsem dobrá. (usmívá se) Okej, tak ještě tady máme dvě. Tak, co chce? Tady je jedna. (ukazuje na obrázek) Tady je druhá. (zvýrazňuje)

S2: Eh, nepamatuju slova.

L: Tak, co Lucka a Saša, hm?

S1: Umyvat, slevat, umyvat... hm.

L: Aha (píše slovo umývat)

S2: Taléř?

L: Okej, jo, talíře. Mhm, dohromady je to nádobí.

S2: Nádobí.

L: Talíř je ta jedna specifická placatá věc, kde mám jídlo. Třeba stejk a hranolky. Jo? Tohle je hrnek. (ukazuje na kameru) Univerzální nádobí.

S2: Eh, opravit?

L: Á, hezký! Já tam zatím napíšu opravovat lampu. Jo? Ale opravit je okej. Hezký. Tadaá!

S3: Mám mám otázku.

L: Aha.

S3: Jaký je rozdíl mezi umývat a umýt?

L: No, co myslíte?

S3: Já nevím. (usmívá se)

L: Perfektivní a imperfektivní. Je to jeden...

S3: A existuje mýt?

L: Existuje mýt, ano. Můžeme tady dát jenom...

S3: Já jsem myslel, že mýt je perfektivní, imperfektivní, jo. A umýt a umývat...

L: Umývat je synonymum pro mýt.

S3: Mhm.

L: Obě jsou imperfektivní ty dlouhý, jo?

S3: Mhm, dobře.

L: Májo, můžete, prosím, přečíst instrukci?

S2: Instrukce? Kde?

L: Tu. (ukazuje myší) Tady nahoře. Je neděle večer. No, já tam dám šipku. Tady.

S2: Ah, okej. Eh, jo. (čte) Je neděle večer. Co Anka udělala nebo neudělala?

L: Mhm. Tak. Měla tyhle plány. (ukazuje šipkou) Tak, co udělala a neudělala? Já vidím, že upekla dort. To je hotové. Tak, co ty ostatní? Udělala to, nebo neudělala?

S2: Umývala nádobí?

L: Mhm, super. A, takže dám umýt nádobí. Máme to hotové, konec. Už máme rezultat.

S2: To, to je, to je vlasy, ne nádobí.

L: U, pardon. Okej. Ha, jo, tady, mhm. Pardon. Neumím psát plus mluvit. (směje se) Dohromady. Tak, už máme rezultat, jo? Umýt. Jak je umýt v préteritu?

S2: Mýt?

L: Tohle verbum, umýt...

S2: Mhm.

L: A udělám el-formu.

S2: A, ehm.

S1: Umývat, ne.

L: Lucko, nekomplikujte to. Jenom to verbum umýt. (ukazuje na prstech úsek) Jo? Umývat, umývala nádobí. Celý den umývala nádobí, ježiši. (ukazuje za sebe jako minulý čas) Teď už máme ten rezultat, konec. (gestikuluje)

S1: Okej.

S2: Umyla?

L: Výborně, supr. Mhm. Tak, co dál udělala, nebo neudělala?

S3: Ne-neyprala prádlo?

L: Výborně. (píše do dokumentu)

S2: Uklízela.

L: Mhm, a máme rezultat?

S2: Ehm, nepamatuju slova. Ukli-uklizevovat, ne... Ukli..

L: Není tam Z.

S2: Uklízovat? Ne.

L: Je tam D.

S2: Uklidit.

L: Mhm.

S2: Uklidila?

L: Výborně! Super. Mhm. Tak ještě tři tady mám.

S3: Umyla si vlasy.

L: Mhm.

S1: Neopravila lampu.

L: Aha. Tak, Lucko, co to sázet kytky?

S1: Sa-sázela. Kytky.

L: Aha.

S3: Sa-vysázet?

S2: Zasázet.

S3: Zasázet.

S1: No, nevim.

L: Zasadit.

(všichni se smějí)

L: Zasadit.

S3: Zasadit, a. (směje se)

L: Zasázet, je tak oukej. Zasadit je lepší, ale vaše varianta, Lucko, byla taky dobře. Hezký! Uff. Tak, Májo, jaké slovo bylo nové?

S2: Nové?

L: Mhm.

S2: Ehm, sázet? Zasadit.

L: Chápu, mhm. Ještě něco?

S1: Nadobí.

L: Okej, super. Mhm.

S2: Ehm, kytky.

L: Mhm. Kytky? Okej. Kytky jsou důležitý. Tak já dám takhle celý. Sázet, zasadit kytky.

S2: Mám otázku.

L: Mhm?

S2: Eh, jak se řekne, eh, *to take shower*?

L: Mhm, dobrá otázka. Víte, jak se řekne *shower*?

S2: Eh, to je svah?

S3: Prch.

L: Sprcha.

S3: Sprcha.

S1: Spracha, šprcha.

S2: Sprcha, hm.

L: Tak, jak z toho uděláte verbum?

S3: Sprchat si? Hm?

L: Ovat.

S3: Sprchafo...

S2: Sprchovat?

L: Výborně!

S2: Ah.

L: A reflexivní se.

S3: Sprchovat se.

L: Mhm. Perfektivní varianta má jenom prefix vy. Vysprchovat se. Hm, sprchujete se radši ráno, nebo večer?

S2: Večer.

L: Mhm. Konec dne, rozumím. Tak co, ráno nebo večer? (dívá se na ostatní studenty)

S3: Já ráno.

S1: Ráno.

L: Taky ráno. (hlásí se) Pardon, Májo, náš klub je větší.

(všichni se smějí)

L: Já se potřebuju probudit ráno. Jinak jsem úplně. (předvádí zívání) Já potřebuju vodu. Pardon. Hezký, takže tady máme ještě nové... aj, to sem dám potom... Hm, když se podíváte na ty aktivity, měli, měli jste nějakou v plánu na tento víkend? (ukazuje za sebe) Já jsem měla jenom v plánu umýt si vlasy a umýt nádobí. (vyjmenovává na prstech) Jinak nic. Co vy?

S3: Upéct dort?

L: Uuu (překvapeně), mhm. Trochu dort, trochu sport na kole.

S2: Jak dort? (mluví obě přes sebe a není rozumět)

L: Májo, ještě jednou? (přikládá ruku u uchu)

S2: Jak dort?

L: Jaký. (napovídá šeptem)

S2: Jaký dort?

L: (mrká a dává palec nahoru)

S3: Ja-jablečný? Jablečný dort?

L: Mhm. (přítakává) A nějaký speciální den, nebo jen tak pečete dort.

S3: Jen tak.

L: Super, hm (usmívá se) Co vy, Májo a Lucko? Měly jste nějaký plán? Nějakou domácí práci?

S2: Eh, uklidila? Uklidila jsem?

L: Mhm. Výborně. Vidím tu uklizenou kancelář vzadu. Co Lucka?

S1: Eh, já každá každou sobotu, každá, každou sobotu (lektorka přikyvuje), eh, pra-prám?

L: Peru?

S1: Peru prádlo a uklidím. Oh! Eh, ale... (přemýšlí) Pardon. Ehm, mám nové kytky? Na balkonu. (směje se)

L: Mhm. Hezký. (přikyvuje) Sázela jste kytky? Tento víkend.

S1: Pře-přesadela.

L: (ukazuje dva palce nahoru)

S1: Protože on, eh, jsou velké a nové dolnice? (ukazuje čtverec) Nové *pot*.

L: Á, potřebujete nový květináč!

S1: Květináč...

S3: Květi-květináč?

L: Č, jo. Tady tady to napíšu. Kvě-květináč. (píše do dokumentu)

S3: A, květináč, mh.

L: Jo? Hrnek na kytku. Pozor, Sašo, oj. (zvětšuje místo v dokumentu)

S3: Květináč je osoba?

L: Přesně tak. Hezký. (zvýrazňuje sufix slova) Tohle je devadesát procent -áč je osoba. (ukazuje na prstech část jako sufix) Jo? Popelář, kuchař...

S3: Mhm.

L: Dobrý.

S1: Kancelář neje osoba.

L: To je pravda. (všichni se smějí) Já jsem říkala devadesát procent. (směje se) Na slajdu dvanáct mám pro vás otázku. Děláte jarní úklid?

S3: (směje se)

L: Nebo ne.

S1: Jarní... (šeptem)

S3: Já ne, já jsem neudělal, ale musím dělat. (směje se)

L: Mhm.

S1: Oh!

L: Takže standardně děláte na jaře velký úklid.

(studenti přikyvují)

S1: Á, já měla jsem, eh, týden zpátky.

L: (ukazuje číslo dva na prstech)

S1: Já jsem měla.

L: (palce nahoru)

S1: Týden zpátky.

L: Mhm.

S1: Protože... Velké bylo velké slunce a ne, ne... o- (ukazuje na sebe) *Clothes*.

L: (ukazuje na svoje oblečení a dívá se na studenty do kamery) Májo, Sašo, potřebujeme pomoc!

S3: Oblečení?

L: (přikyvuje)

S1: Oblečení, měla jsem zimové oblečení. (směje se)

L: Mhm, mh. Takže uklízíte oblečení ve skříni? (gestikuluje)

S1: Ve skř... Á, no, eh...

L: Ne?

S1: Že by vidět, eh, oblečení třeba...? *Move everything*.

L: Ajo, jo, jasný. Stěhujete oblečení. (hýbá rukama ve smyslu stěhovat) Rozumim. Mhm?

S1: Ne, *like everything then, with ended up*.

L: Á, jo, začnete oblečením a děláte všechno!

S1: Aha, aha. (přikyvuje)

L: To je energie! Hezký.

S1: Jo, jo. (směje se a přikyvuje)

L: Májo, děláte jarní úklid, nebo je to zbytečná práce?

S2: Co je otázka? Ještě jednou?

L: Děláte jarní úklid?

S2: Ehm, o víkendu anebo... každý...

L: Mmm...

S3: Každý rok?

L: (přikyvuje)

S2: Každý rok. Ehm... Nevim, co znamená dělat jarní úklid?

L: Tak, úklid. (ukazuje na slajdu) má uklidit...

S2: Ano, vim to je... Vim, co je jarní úklid... Eh, co je dělat jarní úklid? Ehm, jaký koupit? Nebo... *To use them?*

L: Pozor, úklid je ta aktivita.

S2: Mhm.

L: Jsem doma a HODNĚ uklízím. Chci uklidit kompletně celý byt.

S2: Mhm.

L: Protože je jaro asi? (gestikuluje rukama asi) Jako proč děláme jarní úklid? Proč neděláme letní úklid? Nebo podzimní úklid?

S2: Mmm.

S3: Ale já já dělám taky podzimní úklid.

L: Hezký.

S3: Když *to change the clothes, yes?* (gesty naznačuje výměnu)

L: Když se mění čas?

S3: No, *when I am changing the clothes.*

L: *Clothes, clothes, pardon.* Anglicky je to komplikovaný, to je lekce češtiny. No, tak jak se to řekne?

S3: Oblečení, jo, když...

L: No, jasně.

S3: Když měním, měním? Oble-oblečení, jo.

L: Mhm, mhm. (přikyvuje) Jsem zapomněla na Májů.

S2: Ehm, nedě-nedělám jarní úklid. (lektorka dává palce nahoru) Eh, uklízím domu každý každý týden. Nepotřebuju jarní úklid.

L: (vytváří z prstů symbol srdce) Já udělám klub s Májou! (všichni se smějí) Přesně. My, já a Mája, máme normálně doma uklizeno. Takže velký úklid je extra zbytečný, aha? Uff. Na slajdu třináct mám pro vás hrozně krátký text o jarním úklidu. A teď máme deset minut. A budeme pracovat rovnou dohromady. (opisuje prstem kruh) Respektive vy budete pracovat dohromady. Já nemusím. Mám otázku, která slova budou kde? (naznačuje přesun slov gesty) Můžete je posunout. Jo? Je to tady, nebo tady? (přesouvá slova ve slajdu) Nevím. Dejte si, prosím, dvě minuty (dva prsty). Můžete v klidu číst text (gesto pro čtení) za dvě minuty pracujeme dohromady a budeme tam dávat ta slova. (gestikuluje každé slovo, které říká) Možná za minutu. Stopuju dvě minuty. Ještě minutu.

S1: Ah, to máme to tu? Máme...

L: Jenom to, jenom to přečíst.

S1: Ah, přečíst, okej.

L: A za minutu dohromady, kontrolujeme ta slova. Jenom číst.

S1: Okej.

L: V klidu, žádný problém. (po minutě) Tak, jo. Dobrý? Můžeme to zkusit dohromady? Ticho, ticho, ticho... (šeptem) Prosím dělejte ano (přikyvuje hlavou) nebo ne (kroutí hlavou)

S3: Ano. (přikyvuje)

S2: (kroutí hlavou ne)

S1: Ah...

L: Ještě třicet sekund.

S1: Okej.

L: Sašo, jestli jste hotový, prosím, dívejte se v textu, hledejte verba. Budu mít otázku, jak vypadá futurum.

S3: Futurum?

L: Kde kde v textu je futurum. Je extra úkol. (píše do dokumentu)

S3: Mhm.

L: Tak jo. Pojdme to přečíst dohromady. Nebojte, ještě se k tomu potom vrátíme. Mh, Lucko, můžete být Marina?

S1: Okej.

L: Májo, chcete být Eva? Nebo chcete kontrolovat Sašu?

S2: Eh, no, ne, nevím. Nevím, kde je slovo slova.

L: V pořádku. Byl na to krátký čas. (ukazuje malý úsek) Rozumím, rozumím.

S2: Mhm.

L: Saša bude Eva. Mája bude poslouchat. (ruka je blízko ucha) Kontrolovat.

S2: Mhm.

L: A pak to doděláme. Spolu.

S1: (čte) Evo, co děláte o víkendu? Nechcete jít někam do kina nebo do klubu?

S3: (čte) Díky, ale bohužel nemůžeme, musíme uklízet.

S1: (čte) Cože? Prosím tě, už zase? Vždyť jste uklízeli, hm, nedávno.

L: Hezký.

S3: (čte) Nedávno? Uklízeli jsme v prosinci a teď už brzy budou Velikonoce. Ne ne, o víkendu uděláme pořádný jarní úklid. Nejdřív vymalujeme byt, pak umyjeme okna, potom všude vytřeme podlahu a vyluxujeme koberce a všechno hezky uklidíme.

S1: (čte) Ty Evo, promiňte, promiň, ale to takhle uklízí... nevím. Ah, budu ve, no (přemýšlí)

L: Tak, tady budou Velikonoce (ukazuje v dokumentu šipkou), říkal Saša, umyjeme okna...

S1: Jarní úklid.

L: Jasně.

S1: Je to tak, ne?

L: Uděláme pořádný jarní úklid. Vymalujeme byt, umyjeme okna, vytřeme podlahu, vyluxujeme koberce. Co, jaký máte varianty, Lucko?

S1: (čte) Všichni Češi, strašně ráda, začít uklízet. Ty, Evo, promiň, ale to takže, tahle nevím, uklízí...

L: *Hint*. Tohle můžete teď ignorovat. (škrtná začátek věty v dokumentu) Celý ten start věty můžete ignorovat. Dívejte se jenom na takhle uklízí?

S1: Takhle. Co znamená takhle? (směje se)

L: To je dobrá otázka. Sašo?

S3: *This way, or the same or...*

L: (přikyvuje) *This way*.

S1: Ah, všichni Česi.

L: Super. *In English this way meaning like in this manner or in this way, jo? Doing in the same pro..., using in the same process, for instance.*

S1: Okej.

S3: (čte) Hm, to asi ne. Já jsem perfekcionistka a mám prostě strašně ráda pořádek. Jé, ale promiň, zapomněla jsem, že mám kosmetiku a manikúru. Už musím letět. A Petr může začít za-čít uklízet.

L: Výborně. (směje se) Super. Eh, tak kontrolní otázka. Mh, kdo uklízí o víkendu? Ne, pardon. Kontrolní otázka, kdo plánuje uklízet? O víkendu? Májo?

S2: Ehm, Eva?

L: Á, výborně. Mhm. A jaký re... Co reálně dělá Eva dneska? Kam jde? (ukazuje pantomimou lakování nehtů, make-up) Mája mě nevidí na kameře. (usmívá se)

S1: Ehm, kosmetiku? A manikúru.

L: Super. (směje se) Tady byl celej cirkus na kameře. (opakuje pantomimu, všichni se smějí) Super. Májo, dám vám k tomu ještě extra otázky domů. Jo? Abyste se mohla podívat na ten text ještě jednou.

S2: Mhm.

L: A budete mít informaci, co hledáte. (gestikuluje) Jo?

S2: Mhm.

L: Sašo, co váš extra úkol?

S3: Jo. Kde v textu je futurum?

L: Aha.

S3: (čte) Uděláme pořádně jarní úklid, vymalujeme byt.

L: Aha.

S3: Umyjeme okna, vytřeme podlahu, vyluxujeme koberce a všechno hezky uklidíme.

L: Přesně. A jak je tohle možný? Budeme muset vyřešit příští týden. Á mám jenom rychlou otázku. Jak je...? Saša správně říkal, že uděláme velký úklid, jarní úklid, tady to je. (zvýrazňuje v textu) Je futurum? Ale není tam bude? To je bizár. (škrábe se na hlavě, že nerozumí) Je to problém?

(studenti kroutí hlavou)

S2: Ne.

L: Hm, to je zajímavý.

S3: *In slavic language this is not a problem.* (směje se)

L: Ano, ano, proto čekám, že bude mít Mája otázku. Protože není ze slovanského jazyka. Ale Mája je hustá. Májo, gratuluju. (uklání se) Jste skvělá. A nebojte, příští týden k tomu dáme hrozně moc detailů, jo? (gestikuluje)

S2: Mhm.

L: Budeme trénovat, trénovat, trénovat.

S2: (přikyvuje)

L: Mája neumí polsky! Už můžete mít milion otázek a to je dobře. (směje se) Prostě futurum *stay tuned*. Ah, chcete domácí úkol?

S3: Ano.

S2: (přikyvuje)

S1: Ano.

L: Nedávala jsem vám nějaký text na čtení? (studenti přemýšlí) Nedávala. Nevadí. Budou otázky k tomuhle textu plus bude text. (vyjmenovává na prstech) Jeden týden text příští týden budeme něco psát. (předvádí psaní) Ať máte co... Teď bude jeden text.

(studenti přitakávají)

L: Tak jo. Rychle mi řekněte jedno slovo (jeden prst) z téhle lekce. Něco nového.

S3: Ah, sázet kytky.

L: Super.

S2: Eh, sprchovat?

S1: Nádobí.

L: Super. Májo, sprchovat se.

S2: Sprchovat se.

L: (dává oba palce nahoru) Geniální. Moc děkuju, (dlaně k sobě) Uvidíme se příští týden.

S2: Děkuju moc. Na shledanou.

S3: Děkuju, na shledanou.

L: Na shledanou. (mává)

S1: Na shledanou.

Příloha č. 4

Lektorka: Alena

Studenti: 8 rusky hovořících studentů

Lekce: 90 minut, skupinová, úroveň B1/B2, Čeština pro cizince B2

L: Ještě se nám, ještě se nám hlásí několik, nebo přihlašuje...

S1: Dobré ráno.

L: Dobré ráno. Pár lidí. To nevádí. Já myslím, že můžeme začít. Eh, než se všichni přeorientujeme na na lekci, tak poprosím zase některé z vás, jestli byste nám mohli prezentovat nějakou aktualitu, o které jste se dočetli v novinách, nebo v nějakých online, eh, na nějakých online servrech českých. Tak minule nám prezentovala Viktorie, Kateřina, Bára a Ála. Eh, můžu poprosit někoho dalšího? Možná Taran? Máte pro nás nějakou novinku z novin?

S2: Eh, když jsem hledala novinku, tak všechny byly pro koronavir a británský britský vir, tak jsem našla jednu (vypadne zvuk) aktualitu. Ah, v Mesešucice na vstupu v knihovnu, knihovnici našli jeden brambor. Opak přes několik dní našli tam dva brambory. Byly to vařené brambory, tak to znamená, že to není prostě kdo to, někdo ostavil ho. Ale někdo to udělal schválně. A knihovníci uveřejnili tento foto v sociálních sítích. A ještě nikdo neví, kdo to udělal. Nebo nikdo někdo nechce to říct. Tak možná jsme nikdy toho nepoznáme, nedozvíme. Ale tento spolupracovník ještě mají naději. To je všechno. (usmívá se)

L: Takže ve vchodu do knihovny někdo pokládá brambory.

S2: Mhm. (přikyvuje)

L: Uvařené.

S2: Uvařené.

L: Jo, hm. Tak je vidět, že lidé se už musí opravdu hodně nudit. (směje se) Mně to teď připomnělo, že jsme měli jednoho rodinného známého, který měla takovou oblíbenou hru. Že třeba jel autem, viděl někoho jít po chodníku, tak přibrzdil, sundal si okénko (gestikuluje) a říkal: „No, čau, čau, jak se máš? Ty, dlouho jsme se neviděli! Doma všechno dobrý? Super, no tak jo, tak se měj fajn! Ahoj.“ A jel pryč. A ty lidi nikdy neviděl, vůbec je neznal. A říkal tomu, že jim nasadil vrtáka do hlavy. (ukazuje na hlavu krouživým pohybem) Mít vrtáka v hlavě je, když něčemu nerozumíte, na něco si chcete vzpomenout (ukazuje na hlavu) a nevíte, nemůžete na to přijít. Tak to je vrták, který máte v hlavě. A nemůžete se ho zbavit. Takže on takhle lidem nasazoval vrtáka. A ti lidi doteď neví, kdo to byl. Pořád budou přemýšlet. Možná to byl někdo ze základky, nebo z gymplu, nebo možná to byl ten náš bývalý soused? (směje se) A doteď o tom možná přemýšlí. Tak to je, to mi trochu připadá podobné, že někdo dává prostě brambory ke vchodu do knihovny. Není v tom žádný smysl, ale teď celý svět přemýšlí, jaká je tam symbolika a co se děje. (směje se) Tak to je, to je opravdu zajímavá zpráva. Děkujeme za ní. Bez toho by náš život určitě nebyl kompletní. (usmívá se) To je jasné. Máte někdo nějaký tip? Máte nějakou nějaký nápad, proč to asi dělají?

S3: Možná nějaký teenageři? Pro zábavu.

L: Mhm.

S4: Možná prostě zapoměli. Tam. (směje se)

L: Vařenou bramboru. (směje se) Tyjo, kde jsem to jenom...? Měl jsem pět vařených brambor k obědu a teď mám jenom tři tyjo. Kde jsem jenom nechal ty další dvě? (předvádí situaci, směje se) Jasně, tak jo. Eh, dobré. Eh, někdo další má zprávy? O které se s námi může podělit? Tak, Mileno, můžete?

S5: Ano. Moje zpráva se jmenuje Prášky proti covidu.

L: Mhm.

S5: Vědci objevili nový objev, že nemocným pomáhali léky na klouby. Může buď to být další důležitý zlom v boji s pandemií. Ah, dnešní lékaři, dnešní lékaři rozhodli, že první ústní podávaný lék, který zabírá i na covid devatenáct. Tabletky kolchicin mají, tabletky kolchicin mají protizánětlivé účinky podle lékařů z ... kliniky. Ehm, tabletky kolchicin působí jak při, jak při léčbě samotného onemocnění, tak i při snižování rizika dalších možných kombinací. Pilulky kolchicin obvykle obvykle používají lidi trpící dnou a s artritickým onemocněním kloubů. však zjistili, že jsou hodně proti covidu devatenáct proti největšímu medicínskému strašáku současnosti. Podle jejich výzkumu může užívání může užívání kolchicinu u lidí s covid devatenáct snížit riziko hospitalizace, či úmrtí až o devatenáct dvacet procent. K danému číslu se experti dostali porovnáním se skupinou osob, která používali jenom placebo.

L: Mhm.

S5: Tak to může být jako aby v budoucnosti kolchicin mohli používat lidi s covidem devatenáct a míň jako, eh, covid devatenáct bude lepší než (gestikuluje) zapoměla jsem, jak to bude.

L: Bude mít možná lehčí průběh? Ta nemoc.

S5: Ano, lehčí průběh.

L: Mhm.

S5: To je všechno.

L: Mhm. To jsem vůbec nečetla. Tak vidíte, máme naději. (směje se) Takže to je, to je lék na klouby, jo? Léčba na klouby...

S5: Anebo proto v například tento lék kolchicin, kdy již začala doba koronaviru, eh, jak koupit bylo zakázáno. Protože nikde nikdo ho nemohl najít.

L: Mhm.

S5: Protože kolchicin to je moc silné antibiotikum, a když člověk bude jako prostě koupit, tak pak bude mít problémy.

L: Mhm. Takže musí tam být nějaká lékařská kontrola, někdo nám musí říct, kolik ho můžeme brát. A tak dále. Takže to je, je to jedy antibiotikum, jo? Nějaké.

S5: Mhm.

L: Mhm. Slyšeli jste o tom ostatní? O tomhle léku. (studenti krouží hlavou) Já jsem o tom taky vůbec neslyšela. To je zase nějaká další naděje, kterou máme. (směje se) K tomu, že jsme se dozvěděli o dalších hrozných mutacích, které, které zabíjí víc lidí, a bude, nakazí nás všechny, tak je, tak je dobré, že máme i pozitivní stranu mince (směje se), že možná taky proti tomu bude fungovat nějaký lék.

S5: Několik mých známých z Kazachstánu ti používali ho, když měli covid devatenáct a prostě byli jako nakázeni a koupili si ho a začali přijímat.

L: Hm, začali ho. (ukazuje směrem k ústům)

S5: Používat.

L: Používat nebo brát.

S5: Mhm.

L: Můžeme říct. Mhm. Jasně, super. Tak to je zajímavá zpráva, moc děkujeme. Máte někdo otázku na Milenu? (ticho) Všechno je jasné, prima. Tak možná ještě bych dala šanci, já se jenom omlouvám, já se zkusím přepojit na jiný internet. Já mám zase nějaký nějaký slabý internet, tak já jenom, dejte mi chvilinku. Snad se mi to povede.

(1 minuta)

L: Tak omlouvám se. Myslím, že jsem úplně odešla na chvíli. Tak všechno je dobré? Slyšíme se?

SS: Ano, ano.

L: Prima. Tak, ehm. Ještě jednou děkuju Mileně. Slyšela jsem, že se někdo hlásil, kdo by chtěl pokračovat?

S6: Ano, byla to já. (hovoří bez kamery)

L: Aha, Zuzana.

S6: Ano, ah. Roušky, kteří jsme udělali sami a to je tkanina roušky, bylo zakázáno ve Francii. Eh, protože roušky, kteří, eh, udě-udělali sami z tkaniny? Ano? To je masky kategorii dva a jsou filtrují pouze jenom sedumdesát procentu mikrometru částic. A francouzské orgoni připustili, že by bylo obtížné? Těžké sledovat provádění nové vyhlášky. A řekli mluvčí předsedy vlády, že nemyslím si, že se police bude ptát na úroveň ochrany jejich masek. Ale masky kategorie jeden, to je masky, eh, kteří, ehm, chirurgické jsou filtruje až devadesát pět procentu mikrometru částic. Ah, a vláda tvrdí, že cílem vyhlášky je poskytnout? a především posílit kolektivní ochranu a zajištěním toho, aby maximální počet lidí nosili dostatečně dobře fungující masku. A když jsem hledala informaci na internetu, bylo všechny pro koronaviru a jsem četla pro soušky. (směje se)

L: Mhm. Super. (přikyvuje) Je to tak prostě. Ve zprávách dneska se dozvíme jenom informace o covidu a většinou to nejsou moc dobré informace. Jenom pozor, Zuzano, roušky nejsou, rouška to je femininum. Takže roušky, které jsme ušili sami. Jo? Kteří, ta forma, kteří je pro maskulina animata, jo? Třeba muži, kteří dlouho spí, jo?

S6: Mhm.

L: Ah, jak se řekne? Co je, z čeho je materiál oblečení? (ukazuje na svoje oblečení) Co je to? My tomu neříkáme úplně tkáň, slovo tkáň to je v lidském těle (ukazuje na kůži). To je slovní zásoba z lidského těla. Máme nějakou tkáň. Ale, co je tohle? (ukazuje na límeček u košile)

SS: Látka.

L: Látka, jasně. Přesně tak. (píše slovo do chatu) Takže, eh, látkové roušky nemají ideální ochranu. Nevím, jestli jste slyšeli o tom, že i naši politici přemýšleli o tom, že by v metru a v obchodech bylo povinné nosit ne roušky, ale respirátory. To znamená... Víte jaká jaká je, jaká je funkční rozdíl mezi

rouškou a respirátorem? Jak funguje rouška a jak funguje respirátor? Jako koho chrání? (studenti přemýšlí) Tam právě se říká...

S2: Respirátor čistí vzduch v rouška?

L: Mhm.

S2: Pro toho člověka, který ji nosí.

L: Mhm.

S2: Rouška obyčejná je pro, aby druhý lidi? jiný lidi ne-nezrazili si?

L: Aby se nenakazili. (píše do chatu)

S2: Tak.

L: Mhm. Takže nakazit se to je dostat nemoc od někoho jiného. Takže ta rouška vlastně nechrání mě, (ukazuje na sebe) ta rouška chrání lidi kolem mě. Ale respirátor chrání mě i lidi kolem mě. Takže ten respirátor má, má lepší funkčnost v tomhle. Ale taky je dražší a není úplně jednoduché ho vždycky sehnat. Nebo... Teď jich máme asi dost, ale na začátku pandemie vůbec nebyly nikde. Takže ty roušky, které jsme si ušili my doma sami, byly jediná varianta v podstatě. Díky bohu za ně alespoň. Tak možná tohle bylo ve Francii, kde zavedli povinnost nosit kupované roušky kvůli ochraně. Uvidíme, možná se něčeho podobného dočkáme i tady. Situace se mění každým dnem. Tak super. Já možná ještě poprosím jednoho člověka, jestli by mohl prezentovat nějakou novinku?

S7: Já můžu.

L: Můžete.

S7: Ale to je taková takové pro mě tak zábavné novinka, nevím proč.

L: Mhm.

S7: Každý z toho směje se. Ale v Londýně rozehnali párty. A londýská policie v neděli odhalila zakázaný hudební večírek, kterého se účastnilo přes tři sta lidí. A jeho organizátoři zabarikád-zabarikádováli dveře a část lidí stihla strážníkům utéct.

L: Mhm.

S7: Policie nikoho nezatkála, ale udělala pokuty ve výši přes patnáct tisíc liber a to je čtyřicet čtyři ah čtyřicet, ne, čtyřicet čtyřicet, á, to je tak těžké, čtyři sta.

L: Čtyři sta? (píše číslo prstem do vzduchu)

S7: Jo, čtyři sta.

L: Tisíc?

S7: Čtyři sta čtyřicet tisíc korun.

L: Jo, čtyři sta čtyřicet tisíc, mhm.

S7: A to je všechno, Taková krátká zpráva. (směje se)

L: Aha, dějou se takové věci i v Kazachstánu? Nebo v Rusku? Jsou tam nelegální párty?

S7: Ano. (směje se)

S5: To je obyčejné část života.

S7: Jo, proto pro mě to je vždycky zábavne. Taky někdy se někdy představuju, jak lidi běhají od policie a taky od strážníků z párty, taký veselí. A pro mě to je zábavné.

L: (směje se) Běží takhle. (ukazuje prstem)

S7: Ano. (směje se)

L: Jasně. Mimochodem, když chceme jako běžet od policie, aby nás police nechytla, víte, jaké verbum používáme?

S3: Utéct?

L: Přesně tak. Utíkat, utéct, jo? (píše do chatu) Takže utíkat, utéct před policií. Super. Eh, no. (směje se) U nás kromě toho, že máme ilegální párty, samozřejmě, eh, myslím si, že docela hodně lidí pokračuje ve svém byznysu, i když je to zakázané. Takže slyšela jsem o ilegálních sportovních trénincích, o ilegálních kadeřnictvích a restauracích a tak dále. Ale u nás ještě navíc tyhle ilegální věci velmi rádi dělají naši politici. Takže ti, kteří nám jako říkají, že musíme všichni být doma a nesmíme pracovat, potom jdou na párty. Takže, eh, co si o tom má člověk myslet, že. (směje se)

Tak jo. Dobrá, dobré zprávy jsou, že minimálně nejsme jediná země na světě, kde se to děje. Myslím, že je to podobné jako jako, když byla prohibice třeba, když bylo zakázané v Americe, a tak pít alkohol, tak samozřejmě, že to nezastavilo lidi před tím, aby nepili alkohol. Prostě vždycky člověk najde nějakou jinou cestu, jak to udělat. Takže nic nic asi nestandardního. Tak jo, super. Já moc děkuju, eh, zase někdy později zase na příští hodině poprosím další z vás, aby aby prezentovali nějaké zprávy.

A já mám teď pro vás připravený takový, eeh, takový řekněme startér mozku. Budeme, uděláme takovou aktivitu. Vy budete mít dvě minuty, a budete se za ty dvě minuty snažit z nějakých písmen udělat co nejvíc slov. Takže je to takový, eh, takový taková možnost, jak nastartovat hlavu, mozek, jak si připomenout možná některá slova. Takže prosím vezměte si nějaký list papíru. A budete mít dvě minuty a váš úkol bude psát maximum slov, které vás napadnou. Tak já vám teď budu sdílet monitor. Vidíte můj monitor? Já myslím, že asi, jestli všichni rozumíte tomu, co musíte dělat? Je to jasné? Tak začínáme, máte dvě minuty. (v prezentaci je slovo kopretina a spouští se stopky)

Takže máte tady, mimochodem ta slova můžou být dlouhá krátká (ukazuje délku gesty) můžete požit jenom něco, jo? A můžete dopisovat háčky a čárky.

(1 minuta)

Tak jste v polovině. Čtyři, tři, dva, jedna, tak. (naznačuje konec) Prosím, přestaňte psát. Tak, kolik jste vymysleli slov? To mě zajímá. Kolik slov jste dali dohromady. (studenti ukazují na prstech) Čtyři, šest, tři, tak co ostatní?

SS: Čtyři, ja taky čtyři. To je těžké!

L: Mhm, mhm. Čtyři taky? Měl někdo víc než...? Zatím to vypadá, že Mája vy jste měla... Osum? Dášo, vy, nebo Máša? Já se omlouvám, já jsem neuvědomila, kdo mluví. Dáša má osum?

S3: Ne, mám šest, myslím...

S4: Mám tři.

L: Máša tři. Álo, vy máte osum?

S8: Ano.

L: Aha, super. Takže zatím nejvyšší číslo je osum. Má někdo víc než osum? Gustave, kolik slov jste vymyslel vy?

S9: Čtyři.

L: Čtyři? Tak jo, tak mě teď bude zajímat, které slovo bylo nejčastější. Nebo koho, které slovo napadlo vás všechny. Tak uvidíme. Eh, já možná poprosím, ještě se zeptám Tomany, kolik jste vymyslela vy slov?

S3: Šest.

L: Šest, super. Já, já na začátek poprosím Marii, jestli by mohla říct slova, která napadla jí. Mhm, moment. Já si tady, jo. Já to tady možná napíšu, abychom... jo počkejte. S tím budu chvíli chvíli zápasit. Tak ještě jednou to první slovo?

S: Koržen.

L: Kořen?

S: Ano.

L: Jasně. Vidíte, to mě vůbec nenapadlo. Máte pravdu, je to tam. Jsem musela udělat kontrolu. Mhm. Co dál?

S: Říkat?

L: Mhm, nojo, hm.

S: Topit.

L: Topit, no. Jo, jo, jo. Já si tady dělám takovou... I když to asi nejde, protože topit, tam jsou potřeba dvě T. A to tady nemáme, takže...

S: Můžeme například prát.

L: Ještě jed... prát? Jo, jasně. Proč ne, prát. Super, tak jo, děkuju. Eh, teď klidně další říkejte, jaká máte další slova?

S4: Napětí?

L: Napětí. Vy jste, vy jste vymysleli taková dlouhá slova? To mě... Dobré slovo. (přikyvuje) Mhm, napětí.

S3: Ržím?

L: Řím?

S3: Ne, peržina.

L: Peřina! Aha, dobré! Peřina, super.

S5: Kino?

L: Kino. Aha.

S5: A ržepa?

L: Řepa. Super.

S5: Ret.

L: Ret.

S: Topení? (dvě studentky mluví najednou)

L: Báro, ještě jednou?

S: Topení.

L: Topení, máte pravdu.

S: Opatrně? Opatrně?

L: O-pa-tr-ně, no máte pravdu. Opatrně, hm. A pět. (přikyvuje)

S: Kapr?

L: Mhm. Supr. Kapr.

S: Tak kopr, to je, že existuje?

L: Co je to kopr?

S: To je taková by-bylina?

L: Mhm. To je nějaké koření, že jo. Nebo nějaká bylinka. Přesně tak. Mhm. To je přesně první slovo, které vidím. Myslela jsem si, že to bude takové jako, které budou mít všichni. Tak.

S: Taky slovo ano, můžeme?

L: Anna?

S: Ano.

L: Ano! No, jasně, ano. Stejně tak, jak vidíte, tak taky můžeme mít obráceně (gestikuluje) ona! Jasně, ano, ona. Je tam obojí.

S: Ještě ne?

L: Jasně, to jsou ty ta malá slova, která najdeme v hodně, v hodně variantách.

S: Taky pot?

L: Mhm. Co je ten? Co to znamená?

S: Myslím, že to je v ruštině, ne?

L: Asi jo, Já teď o tom přemejšlim, když, ehm, máme nějakou fyzickou aktivitu (ukazuje na podpaží) a potíme se, tak to je pot. Mhm. Tak je...

S: Opak.

L: Opak, mhm.

S: Patro?

L: Patro, super.

S: Ani?

L: Ani, mhm.

S: Ne, ne, ne, ehm, pani.

L: Aha, paní!

S: Mhm.

L: Co to je?

S: Ale ani taky. (směje se)

L: Ani taky, jasně. Máte ještě něco, Álo?

S: Nic.

L: Ni ještě jednou?

S: Nit.

L: Ni T. Dobré už mi to došlo. Tam C nemáme.

S: Kopat.

L: Kopat, super. Dobré.

S: Ranit?

L: B? Bránit?

S: Ranit. (směje se)

L: Á, jenom ranit. No, jasně ranit. Mhm. Tyjo, vidíte, kolik slov dáme dohromady, nebo dáte vy dohromady jako tým. Docela dobré. Ještě máte někdo něco, co tady...?

S: Nit, to když šijeme?

L: Jasně, to je to, co používáme na šití. (předvádí šití) Přesně tak.

S: Pero.

L: Pero, jasně.

S: Opera.

L: Opera! Mhm.

S: Ráno.

L: Ráno. Tak máte ještě někdo něco, co tady nebylo? (k sobě) Možná udělám to větší, snad se mi to povede. (na tabulku v dokumentu) Mám nějak málo...

S: Přání?

L: Pardon?

S: Přání?

L: Nerozumím? Jo, přání? Jasně, přání. Mhm. Tak super! Ještě jste napsali někdo něco, co tady není? Kdyby tohle byla týmová hra, tak myslím, že že byste měli teda úplně neuvěřitelné, úplně neuvěřitelný počet slov. Když to spočítáme. Dva, čtyři, šest, osum, deset, dvanáct, čtrnáct, šestnáct, osumnáct, dvacet, dvacet dva, dvacet čtyři, dvacet šest, dvacet osum! Dvacet osum slov. Během dvou minut skupina dvanácti studentů. To je, myslím, dobrý výkon. Všechna tahle slova znáte. Je něco, čemu někdo nerozumí? Nebo je to všechno jasné? (ticho) Všechna slova jsou, jsou jasná. Super. Je to těžký systém jako vymyslet slova z písmen? Možná, kdybyste měli víc času, tak byste mohli zjistit víc, nebo přijít na víc slov. Ale pro mě je velké překvapení, že jste, že jste vymysleli i docela dlouhá slova. Protože já já většinou mám, mám tendenci vymýšlet přesně jako ret, kopr a tak. Jako něco něco krátkého. (gestikuluje) Protože je to rychlejší. Ale třeba opatrně, to je moc hezké slovo. Takže dobrá práce! Super! Tak jo.

Já myslím, že můžeme pokračovat. Budeme pokračovat, ehm, konjugací. Vy jste měli za domácí úkol konjugaci. Bylo to opakování vlastně věcí, které už jsme znali do téhle chvíle. Nevím, jestli jste si už všimli, že učebnice má vzadu klíč. Našli jste klíč? Tak uděláme to zase... Budeme to dělat podobně, jako jsme to dělali doteď. Když děláte úkoly v učebnici nebo ve cvičebnici, máte klíč. Prosím, dělejte si kontrolu, ať potom na lekcích můžeme dělat spíš další věci. Kdykoliv budete mít jakoukoliv otázku k domácímu úkolu, tak se ptejte. Takže určitě můžeme cokoli zkontrolovat. Ta cvičení, která byla v té učebnici nebo ve cvičebnici, bylo tam něco problematického? Byl tam nějaký...? Měli jste nějaké otázky? Něco, čemu jste nerozuměli?

S3: Ano. Zapojila jsem. (směje se) Jaký je rozdíl mezi potkat a potkat se?

L: Jasně. Potkat a potkat se tam je vlastně jenom rozdíl v té jako vazbě (gestikuluje) nebo v té formulaci. Význam je skoro stejný. Můžeme říct, eh, potkat koho, takže například, eh. (píše do chatu) Na ulici jsem potkala třeba, ehm, Marii. Jo? Takže máme potkat plus akuzativ. Já vám to, pošlu vám to do chatu. Anebo můžeme říct na ulici jsem se potkala s Marií. Jo, takže to je potkat se s plus instrumentál. Ten význam je stejný, jo? Potkat se to je jenom ta formulace, jako tady to je více reciproční potkat koho, ale významově to je skoro stejné. (přikyvuje) Jo?

S4: Ještě přejete si to je jako chcete, ano? Například pane Nováku přejete si mluvit s panem ředitelem?

L: Jo, přesně tak. (přikyvuje) Přát si (dlaně k sobě) buď to může být jako mít nějaké přání, jo? Třeba přeju si k Vánocům psa. Anebo je to jako chtít něco dělat. Je to taková docela zdvořilá forma. Eh, můžete to slyšet někdy, třeba já nevím, v nějakých službách, jo? Někdo vám řekne, co si přejete? Nebo přejete si? Ve významu, když se vás ptají jako zdvořilou formou, co chcete, nebo co potřebujete, jo? Takže je to podobné jako, co potřebujete, co byste chtěli. Mh, tak. Ještě jsou další otázky? Zatím ne? Když se ještě nějaké otázky objeví, tak se určitě ptejte. A my ale uděláme spolu kontrolu cvičebnice. Našli jste všichni PLI cvičebnici? (studenti přikyvuji) Super, tak alespoň něco se podvedlo. Vy jste měli dělat cvičení jedna v lekci jedna. Tímto začal, začala naše další společná práce s cvičebnicí. A můžeme rovnou dělat kontrolu. Myslím, že může každý číst dvě věty. Kdyžtak to upravím. Tak poprosím Álu, jestli může začít?

S: (čte) Kamil se češe tímhle hřebenem?

L: Mhm. (píše do dokumentu)

S: (čte) Marek a Honza už asi půl hodiny plavou v moři.

L: Mhm. Tak super. Eh, Viktorie?

S: Jo, jenom chvíli musím otevřít.

S5: Mám otázku.

L: Ano.

S5: Plavají taky můžeme?

L: Eh, to je právě ten problém, že slovo plavat, i když to vypadá jako AT konstrukce, tak, eh, tak to není, nemá to konjugaci jako dělat. Má to iregulární konjugaci. Takže ta varianta plavají není správně. Jo? Opravdu konjuguje se to podle podle toho vzoru číst. Tak, našla jste se Viktorie?

S: Můžu?

L: Ano, můžete.

S: (čte) Novákovi spolu žijou už dvacet let.

L: Mhm. Jasně.

S: (čte) Valerie ukáže mamince nové fotky.

L: Mhm.

S3: Promiňte a můžeme říct taky žijí?

L: Určitě. Chtěla jsem se k tomu vrátit. Obě ty formy žijou a žijí jsou, jsou správně. Která je formálně vyšší styl? (naznačuje rukama)

S3: Žijí?

L: (přikyvuje) Žijí, přesně tak. Jo? To je vyšší styl (ukazuje šipkou) a to je trochu nižší styl. Tak, eh, prima. Dášo? Můžete pokračovat?

S: (čte) Maruška se ptá na tvoje zdraví.

L: Mhm.

S: (čte) Jiří tiskne ty dokumenty už hrozně dlouho.

L: Mhm. Toniko?

S: (čte) Naše děti spí v jiné místnosti.

L: Mhm.

S: (čte) Berete si sebou i psa?

L: Mhm. Berete si. S sebou psa. Jenom všimněte si tady toho. (ukazuje v dokumentu šipkou) To je taky docela taková častá chyba, že tady vlastně máme s sebou. Foneticky nečteme s sebou, jo? Čteme to jako sebou. Jako kdyby to bylo jedno slovo, ale správně se to píše takhle. To je věc, ve které třeba docela dost Čechů dělá, dělá chyby. Jo? Takže berete si S sebou i psa? Ale čteme to jako sebou. Tak, Gustave, další dvě?

S: (čte) Chápeme to velice dobře.

L: Mhm.

S: Ti psi hnou ovce na louku.

L: To hnát má...

S: Hne?

L: To má úplně nepravidelnou konjugaci.

S: Honí?

L: To je od verba honit. Jo? Honit. Máte někdo něco jiného?

S: Třeba honí?

L: To je, to je opravdu jiná forma. Tady vás to možná překvapí...

S: Ženou?

L: Jo, super, Veroniko. Ženou. Já vám hned ukážu v příručce tu konjugaci. Tady si musíme pamatovat, že ta konjugace má úplně jinou formu. To my máme honit, honím, jo, nebo oni honí. Ale hnát to má úplně iregulární konjugaci. Já vám to ukážu tady v internetové příručce. Tak internetovou příručku znáte. Taky kdykoliv si nebudete jistí, tak můžete hledat ty formy tady. Tady vidíte celou konjugaci, jo? Takže hnát já ženu, ty ženeš, žene, žeň a tak dál. Máte tady i rozkazovací způsob, jo? To je imperativ. Máme tady minulý čas. Máme tady dokonce i, eh, i tu formu popisného pasiva, takže tohle je opravdu nejlepší místo, kde najít všechny, všechny potřebné formy. Takže tohle je něco, co si musíme jenom pamatovat. Nic jiného s tím neuděláme. Tak vrátíme se zpátky k PLI cvičebnici. Já poprosím Marii další dvě věty.

S: (čte) Objímáme se na důkaz usmíření?

L: Teď jste taky použila druhý vid. To je taky... Protože my máme ten pár, vidová dvojice je objímat se, obejmout se, takže objímáme se, to je imperfektum, ale jaká bude tady ta forma (ukazuje šipkou). Co máte ostatní?

S: Obejmeme?

L: Jo, super, obejmeme se. Mhm.

S: (čte) Obejmeme se na důkaz usmíření?

L: Mhm, výborně.

S: (čte) Sedíš na mém místě.

L: Mhm. Tak rozumíte těm větám? (studenti přikyvuji) Super. Tak, Sáro, můžete pokračovat.

S: (čte) Odpoči-odpočineš si až potom, teď pojd'!

L: Mhm. A druhou?

S: (čte) Proč pláčeš? Děje se něco?

L: Jasně. Děje se něco? Mhm. Mileno?

S: (čte) Igor a Patrik to určitě jedí. Nebo jí.

L: Mhm.

S: (čte) Přijme jakýkoliv trest.

L: Mhm. Víte, jaký je, eh, jaký je ten druhý vid? Přijmout a?

S: Přijít?

L: To je to přijít, to je třeba student byl přijat. To je, to je to pasivní, ta pasivní forma. Ale když máme perfektum přijmout, tak... Má někdo tip?

S: Přijít?

S: Možná přijímat?

L: Přijímat, super. Takže přijímat, přijmout, jo? To je slovo, které doufám jednou uvidíte ve svých dopisech z vysoké školy, protože to se používá v kontextu vysoké školy jo? Přijmout nebo přijímat studenty. Přijmout studenty na vysokou školu. Tak prima, Zuzano.

S: (čte) Ta slunečnice tak krásně kvete.

L: Mhm.

S: (čte) Co tady páchne?

L: Mhm. Co to tady páchne. Přesně tak. Eh, Taran?

S: (čte) Kam pluje ta loď?

L: Mhm.

S: (čte) Ty dědovi stříhají vlasy?

L: Je tam ty. Tak možná...

S: Stříháš?

L: Jasně. Ty dědovi stříháš vlasy? Mhm. Ah, Báro?

S: (čte) Pozvete na tu oslavu i Daniela?

L: Mhm.

S: (čte) Neznám žádného dobrého zubaře, který přijímá nové pacienty.

L: Mhm. Takže neznám žádného, který přijímá tady máme vlastně tu druhou formu, kterou jsme teď viděli. A poslední, Kláro.

S: (čte) V té frontě stojíme minimálně už dvacet minut.

L: Jasně. Stojíme. Prima. Tak jsou nějaké další otázky? K té konjugaci. (studenti mlčí, kroutí hlavou) Jde to. (přikyvuje) Super. Eh, my se ještě podíváme do cvičebnice, která ve které jsme vlastně nedělali úplně první cvičení, takže to je strana strana jedna cvičení jedna. Vy jste vlastně za domácí úkol měli, myslím, cvičení dva a dál. A podíváme se tady na nějaké, na nějaká verba, která jsou spojená s některými profesemi. Máme tady, co dělá, co dělají jednotlivé profese. Máme tady, eh, například profesi zdravotní sestra, verbum, pracovat, starat se, ptát se, měřit, připravovat a křičet. A váš úkol bude dělat nějaké věty o těch lidech. Takže například. (čte) Zdravotní sestra pracuje v nemocnici, stará se trpělivě o pacienty. Ptá se na to, jak se cítí. Měří jim tlak a teplotu. Připravuje pro ně léky. Nikdy na ně nekřičí a tak dál. Já myslím, že to můžeme dělat asi dohromady ústně a vždycky vás poprosím, aby každý z vás o té jedné profesi řekl, myslím, že tři věty, to by mělo fungovat. Kdyžtak to budu, budu trochu korigovat. Tak já poprosím, Kájo, jestli můžete začít a říct, co dělá policista. Takže vymyslete tři věty s těmi prvními třemi verby. (ukazuje šipkou)

S: Policista hledá nějaké zlé a ukažuje, ukažuje nám, ehm, přestupný... ne. Zločinstve? Na nějaké zločinstve?

L: Tak, jaká jsou ta slova? To je docela dobré. Takže, kdo je člověk, který udělal něco zlého?

S: Zločinec?

L: To je zločinec. A to, co udělal, hm?

S: Hledá, eh, ukazuje zločinství?

L: Jestli myslíte ten čin ten akt, který udělal zločinec, to je zločin. Jo? Zločin.

S: Ukazuje zločin? A zatkne zločin-ci.

L: Mhm, jaký je akuzativ plurálu tady?

S: Zločinci? Zločincové? Policisti?

L: To pozor, teď jste udělala nominativ, ale my potřebujeme akuzativ, jo? Je tam zatkne koho, co.

S: Zločince?

L: Zločince. Jo, super. Jo? Jako mám bratrance, tak zatkne zločince. Super. Tak, eh, nevím úplně jestli ukazuje, jestli je logické říct, že policista ukazuje zločin. Můžeme říct, že třeba policista ukazuje fotografie z místa zločinu. Nebo něco takového, jo? Ehm, ten zločin bychom spíš třeba řekli, že, já nevím, vysvětluje zločin nebo popisuje zločin. Ale ukazuje nějaké věci spíš. Tak, je vám jasné, jak funguje tohle cvičení? (studenti přikyvuji) Zkuste být kreativní a vymyslet nějaké, eh, použít nějakou slovní zásobu třeba, která není tak častá pro vás. Eh, Gustave, já poprosím, jestli můžete vymyslet věty s těmi dalšími dvěma verby.

S: Nějaký člověk, eh, porušuje zákon?

L: Mhm. A ještě, aby tam byl, eh, no nic dobré pokračujete. (mává rukou) Jsem se zamyslela...

S: Policista sleduje za člověka, který porušil zákon.

L: Mhm. Super, jenom pozor. Sledovat není za kým, ale sledovat, jaká tam bude vazba verba?

S: Koho, co?

L: Koho, co, přesně tak. Tak ještě, prosím, opravte tu větu. (naznačuje gesty opakovat)

S: Policista sleduje na člověka?

L: Bez prepozice.

S: Sleduje člověka, který porušil zákon?

L: (přikyvuje) Jasně, přesně tak. Takže sledovat je plus akuzativ, jo? Tak jasné?

S: Ano.

L: Super. Eh, tak. Zuzano, vymyslete možná nějakou, nějaký kontinuální příběh s prvními třema verby.

S: Eh, kadeřnice stříhá vlasy?

L: Dejte tam víc informace. Komu, kde...

S: Kadeřnice ve kognitiku, ano? To je správně? Místo, kde stříhá.

L: To je kadeřnictví, jo? Kadeřnictví.

S: Aha, kadeřnictví stříhá vlasy moje mamince.

L: Mhm. Můžete dál. Další dvě.

S: Eh, barvit. Eh, kadeřnice barví, eh, v stejné době vlasy. Ah. Je to tak funguje? Ale ne, nevim. Barví jinému člověku?

L: Mhm.

S: A češe... Když stříhá vlasy, zatím... a po. Kadeřnice tak češe taky vlasy. Nevim. (směje se)

L: Mhm. Tak možná třeba při stříhání kadeřnice taky češe vlasy.

S: Ano, češe vlasy.

L: Jasně. Prima. Ehm, Mája. Co dál? Dělá ta kadeřnice. Další dvě verba.

S: Kadeřnice fenová vlasy s barvením?

L: Mhm. Pozor, jenom ne fenová, ale je to -ovat verbum.

S: Fénuje vlasy po barvení?

L: Mhm.

S: Dneska kadeřnice holí vlasy nějakému muži?

L: Mhm. Jasně. Holí vlasy. Víte, čím se holí vlasy? (naznačuje obdélník) Jak se jmenuje ten přístroj, kterým se to dělá?

S: Břitva?

L: Ještě jednou?

S: Břitva?

L: Jo, břitva, super. To je jedna varianta. A když je to elektrická věc? Taky někdy máme takový ten... (naznačuje gesty)

S: Holicí strojek?

L: Holicí strojek, přesně tak. To může být zajímavé i pro vás, protože ten, který používáme my třeba na nohy, tak tomu taky říkáme holicí strojek. Tak prima. Eh, možná to teď uděláme tak, že já vám dám chvilku času, abyste si, řeknu vám jakou profesi si připravíte a jaká verba a promyslete si to, ať ty věty jsou trochu komplexnější (gestikuluje) jo? Ať je tam víc informací jako jasně, kadeřnice stříhá vlasy. To je, to je věta, kde používáte to verbum, ale my už umíme víc. Takže klidně můžete přidat nějaké detaily. Potom Zuzana říkala, že kadeřnice stříhá v kadeřnictví vlasy mé mamince. Takhle by to mělo vypadat, jo? Nějaká taková komplexnější věta. Eh, poprosím Báru, abyste si připravila první tři verba u profese pilot. Taran, vy další dvě verba u profese pilot. Poprosím Tamaru, abyste udělala tři verba u lékařky. A Dádo ta další dvě verba u lékařky. Řidič kamionu, eh, tak poprosím první, eh, tři verba Michala, druhá dvě verba Sára. Tak, Álo, vy prosím udělejte první tři verba u slova zloděj. A Viktorie, vy ta další dvě verba. A já myslím, že i ti, kteří už mluvili, klidně můžou ještě vymyslet, eh, tady něco o miminku. Tak poprosím, Káju, vy myslíte... Ne, já to ještě rozdělím. Kájo, vy budete mít miminko a první tři verba, Májo, vy druhá dvě verba u miminka. Zuzano, vy prosím... Nebo Gustave vy

tři verba u pošťáka a Zuzano vy ta dvě verba u pošťáka, jestli to můžeme udělat takhle. Všichni víte, co co máte dělat?

S: Ano.

L: Super. Tak, dám vám teď chvíli času. Potom si řekneme ty příběhy nebo aktivity. Takže, když si připravíte tu základní větu, ještě přemýšlejte, jestli tam můžete přidat nějakou informaci třeba kde, kdo, s kým, kam, jak a tak dál. Dejte mi pak, prosím, signál, že budete mít připraveno.

S: Můžu začít? Piloti obecně rozšířeno, že si piloti vydělají hodně peněz. A ale nebojí se výšek a jejich úkolem je létat na obloze a doručovat cestující.

L: Mhm. (přikyvuje) Super, výborně. To je, to bylo jako všechno dohromady v jedné větě super, jo? Mělo to logiku, logickou strukturu, výborně. (gestikuluje) Eh, teď nevím, jestli ostatní jsou už taky připraveni.

S: Můžu ja.

L: Já možná poprosím, jestli, eh, kdo ještě dělal tu druhou část pilota. Tak, Taran, prosím dokončete.

S: Kvůli své povolání pilot už několikrát přivítal nový rok v letišti. V každém případě se musí soustředit na cestě.

L: Mhm. Super. Eh, letišti, když říkáme kde, (naznačuje gesty) jakou prepozici používáme? (dává dlaně na sebe)

S: Na?

L: Jasně, takže na letiš-? (ucho ke kameře)

S: Ti?

L: Jasně, na letišti. Super. A když máme soustředit se, eh, jaká je tam zase prepozice a pád? Potom. Když chceme říct, soustředím se třeba na studium, jo? Tak jaká tam bude vazba?

S: Se musí soustředit na cestě?

L: Jestli myslíte jako kde, jako kde se musí soustředit, na cestě se musí soustředit, tak to funguje. To je pravda. Ale když chcete říct jako, co je, co je ten objekt, na co se musí soustředit, tak to je, eh, to by byl akuzativ, jo? Takže je rozdíl mezi soustředím se na cestě a na cestu. Rozumíte, jaký je rozdíl? Na cestě to je jako kde, takže když je na cestě, musí se soustředit. A když chcete říct, že se musí soustředit na to, aby sledoval cestu, jo, aby kontroloval. Tak je to soustředit se na cestu. (gesty naznačuje cestu) To znamená, když chceme říct, co je jako předmět našeho soustředění, tak se to používá se prepozicí na plus akuzativ. Takže třeba soustředím se na studium. Jo? Nebo na nový projekt. Nebo soustředím se na lekci, jo? Jasně?

S: Promiňte, a jaký druhý význam soustředit se na cestu a to znamená, že když jako v tuhle chvíli jedu autem? Tak potřebuju soustředit na cestu. A je to instrumentál?

L: Ne, to je akuzativ, akuzativ. Jo? Soustředit se na plus akuzativ. To je ta základní ta. Takže, když říkáte jako, co je... Když řídíte auto (předvádí řízení), tak se musíte dívat na cestu před vámi. Takže se soustředíte na cestu. Sledujete jí a koncentrujete se na, na tu cestu před vámi. (předvádí pantomimicky) Eh, ale můžete taky říct, že na cestě do práce se soustředíte na čtení knížky, jo? Takže tady, tady je to jako lokál, kde se soustředíte. A tady je to, na co se soustředíte. (ukazuje šipkou) Jo? Je jasný ten rozdíl?

S: Néchápu významení s lokálu.

L: Eh, to je jenom místo. Jako lokace, kde se soustředí, jo? Takže třeba ve škole se... Můžeme říct třeba soustředím se ve škole. Jo? To je stejné jako soustředím se na cestě. Soustředím se v práci.

S: Ano, teď chápu, děkuju.

L: Jo? Ale soustředím se na školu. To znamená všechna moje koncentrace je na mém studiu. (gestikuluje) Tak jo. Super. Kdo dělal lékařku? Já už jsem to zase úspěšně zapoměla.

S: Jsem.

L: Tak vy, Tamaro? Tak můžete začít.

S: Lékařka vyšetřila bývalého vojáka. Jak, eh, jak většina vojáků se zraňoval na bitvě. A předepíše, co s ním dělat. A, ehm, jo.

L: To předepsat. My spíš řekneme poradí, co má dělat. Ale předepíše mu co? (naznačuje psaní)

S: Eh, léky? Nějaký léky?

L: Jasně, předepíše mu léky. Tady jenom pozor na tu formu zraňovat. To je imperfektum. jaké je perfektum?

S: Zranit?

L: Jasně, zranit. Takže tady v tom kontextu, když chcete říct, že voják se zranil, tak je to jako jednorázová akce, tak proto je lepší ten druhý vid, jo?

S: Mhm.

L: Takže jako lékař se zranil v boji třeba. Jo?

S: Ale chtěla jsem napsat, že vojáky, ehm, obvykle zraňuje na bitvě. Na boji.

L: Mhm. Jo. No, my to úplně takhle neříkáme, počkejte, nechte mě jenom, dejte mi chvilku. (přemýšlí) Jak bych to řekla. Že... Tam by totiž muselo být, jakože jsou zraňováni, jo? Nebo mají zranění. Je to úplně zraňovat se jako v tomhle kontextu moc často nepoužíváme. Jakože se zraňují... Ne, počkejte... Jo, tak možná by to, mohli bychom to říct, že vojáci se zraňují. V boji. Je to asi lepší s tím reflexivem.

S: Mhm.

L: Jo, jako sami sebe. (ukazuje na sebe) Tak to je asi lepší, že se zraňují. Tak teď to potom dává smysl. Tak děkuju. Kdo má druhou půlku lékařky?

S: Já.

L: Super. Tak můžete?

S: Lékařka předepíše recepty pacientům.

L: Mhm. Máme tam to pamatovat...

S: Pamatuje si, všichni jsou doma? Aby mohla diagnostovat?

L: Mhm.

S: Lékařka uklidňuje pacienty. Dobrou práci.

L: Mhm. Jo, jo, jo, jasně. Rozumím. Eh, super. Teď mě napadlo, vy jste říkala verbum diagnostovat, tam možná myslím, že bylo trošku kratší. Je to diagnostikovat, anebo dělat diagnózu, jo? Nebo dát diagnózu. Diagnózu, jo? Dělat diagnózu. Tak super. Prima. Kdo měl řidiče kamionu?

S: Já.

L: Tak můžete.

S: Řidič kamionu veze oblečení z Číny do Kazachstánu už jeden den. Musí stihnout do otevření nového obchodu. A aby nezaspal během jízdy, musel trochu zastavit vedle čerpací stanice a maloobchodu, kde může udělat svačinu.

L: Mhm. Super. Aby ještě jednou tu větu? Aby ne...

S: Aby nezaspal během jízdy.

L: To zaspát znamená, když ráno vstanete později, než jste chtěli, jo?

S: Aha.

L: Ale jak se říká jako začít spát? Kdyžtak česky.

S: Usnout?

L: Usnout. Přesně tak.

S: Mhm.

L: Jo?

S: Aby neusnul?

L: Mhm. (přikyvuje) Jasně. Takže buď, aby neusnul, anebo aby nespal. Během jízdy, jo? Jenom pozor na ten rozdíl mezi usnout a zaspát. Jsou to dvě úplně jiná slova. Super. Můžete. No, ano?

S: Mám otázku. A čerpací stanice. Můžu tak říct, kde taky bude například nějaká auto, zapomněla jsem, jak říkám, když a místo, kde můžeme vzít benzín.

L: Benzínka, benzínka.

S: Benzínka? A čerpací stanice to je taky benzínka? Nebo ne.

L: Jo. Čerpat, to je to verbum, které jako, eh, to je jako, když lijete benzín do auta. (naznačuje pantomimicky) To je jako čerpat benzín. Tak proto se to jmenuje čerpací stanice. To je jako formální jméno. Čerpací stanice, benzínová pumpa to jsou synonyma. Jo? Takže je můžete použít stejně. My nejčastěji asi říkáme benzínka, protože je to nejrychlejší, ale čerpací stanice je takový formální oficiální jméno.

S: Děkuju.

L: Tak super, Sáro?

S: Ano. Nejnovější zprávy. Kamion vtrhl do formule jedna. Řidič kamionu předjížděl všechny auta a dostal se před. A teď riskuje stát novým šampionem.

L: Mhm. Takže riskuje, že se stane novým šampionem. Mhm. Riskuje, že se stane novým... (směje se) Řidič kamionu prostě si dal redbull a... (směje se)

S: Ano.

L: A prostě teď bude nový šampión formule jedna. Super. Dobré. Tak to je pěkný příběh. Co zloděj? Kdo má připraveného zloděje?

S: Já mám.

L: Mhm, tak můžete, Álo.

S: Eh, zloději kradou peníze bez promyšlení do konce plánu.

L: Mhm.

S: V mém oblíbeném seriálu jsou hlavní hrdinové, kteří utíkají před policií nejchytřejšími zloději na světě.

L: Mhm.

S: Zloději často hodí své přáteli nebo peníze během loupeže.

L: Já jsem tam neslyšela to verbum platit. Můžete ještě zopakovat tu poslední větu?

S: Počkejte. (směje se)

L: (směje se) Nebo jaké jste použila verbum? Já jsem nějak... úplně uteklo.

S: Mhm, platit. Používala jsem házet, který je dole.

L: Aha! Jo, tady.

S: Omlouvám se.

L: V pořádku.

S: No, třeba zloději musí platit za to, co udělali.

L: Mhm. Jasně. Myslíte, že zloději musí platit daně taky? (směje se)

S: (směje se)

L: Myslím, že zloději platí všechno možné, ale daně asi ne. Prima. Vy jste, jenom jako upozorním, že jste použila vlastně druhý vid, jo? Takže vy jste tam měla utíkají, jenom aby bylo jasné, že to byl jiný vid. To není problém, to je v pořádku. Že utíkat, utéct, imperfektum, perfektum. A kdo měl druhou polovinu zloděje?

S: Já.

L: Tak můžete.

S: Zloděj lhal policistovi, když křivě svědčil, a proto policista ho vůbec nelitoval a zatknul.

L: Mhm. Prima. Eh, dobré. My jsme tady vlastně většinu těch verb, která tady byla jste použili v minulém čase. Tak jenom ještě trénink, jak se používají v přítomnosti. Jaká je konjugace krást? Pro já. Kdokoliv může...

S: Kradu?

L: Kradu, jasně. Utéct já?

S: Uteču?

L: Uteču, jasně. Tak platit, to je, to není problém. Co lhát? Jaká je forma pro lhát?

S: Lžu.

L: Jasně, já lžu. A litovat to je taky bez problémů, jo? Já lituju. Tak prima. Kdo měl pošťáka?

S: Já.

L: Tak můžete?

S: Zvoní mi pošťák a říká mi, že ztrácí moje poličky? Jsem byla našťvaný a začal házet všechno po bytu.

L: Mhm. Jasně. Jenom minulý čas začal házet kdo? On? Pošťák nebo já?

S: Já.

L: Tak korigujte.

S: Začal házet.

L: Začal hm? (přiblíží ucho ke kameře)

S: Jsem házet?

L: Jasně. Začal jsem házet. Eh, jaký je minulý čas... Nebo jaký je ten pár k tomu? Je ztrácet a? Pardon jako imperfe-, perfektum, imperfektum. Ztrácet a?

S: Ztratit?

L: Ztratit. Jasně, takže máme ztrácet, ztratit. Eh, vy jste použil minulý čas, že ztratil... nějakou zásilku. Eh, jaká bude konjugace v přítomnosti? Třeba pošta, co dělá?

S: Ztrácí?

L: Ztrácí, jasně. Pošta ztrácí každý den několik dopisů a tak dále. Kdo měl druhou část pošťáka?

S: Já.

L: Tak můžete?

S: Pošťák nese všechny písmena v batohu a pošle je, až dostane do pošty.

L: Mhm. Až se dostane... Tak, kam se dostane? Ne do pošty je to instituce, kde používáme jinou prepozici.

S: Na poštu?

L: Na poštu, jasně. A, eh, ještě, co posíláme? (naznačuje obdélník) Co je tahle věc? (ukazuje obálku na kameru) Není to písmo.

S: Balík?

L: Mh, balík to je nějaká krabice, ale tohle je...

S: Poštovní marka?

L: Tak jenom tohle slovo to je dopis, jo? To je dopis, to není písmo. Jenom na to pozor. Víte, co je písmo?

S: To je když, eh, píšeme něco? Jak píšeme.

L: Jo, super. My tady můžeme třeba vybírat i písmo, já nevím, Times New Roman je písmo, jo? Dopis je to, co používá, teda to, co posílá pošta. A to, co dáváme na dopis, za co platíme, já nevím, třeba dvacet korun, to je poštovní ne marka, ale... Co to je? (naznačuje malý obdélník) To, co musíme dát na dopis, aby mohl odejít. Pardon?

S: Poštovní značka?

L: Blízko, ale ne stoprocentně je to poštovní známka, jo? Známka. Takže na dopis potřebujeme poštovní známku, abychom ho mohli poslat. Výborně. Tak a poslední jsme měli miminko. Kájo.

S: Miminko každopádně se směje tatínkovým hrám.

L: Mhm.

S: Až miminko vyhladoví, pláče.

L: Mhm. To je spíš, když miminko vyhladoví, pláče, jo? Je to podmínková věta.

S: Vyhladoví, pláče.

L: Mhm.

S: Cizí miminka rostou jak z vody.

L: Mhm. Super. Hezká fráze, růst jako z vody. Jo? Takže rostou, nebo roste jako z vody. Mhm. Výborně. A Mariano, vy jste měla druhou polovinu, myslím.

S: Když těhotná žena bude kouřit, nejspíš bude mít nemocné miminko.

L: Mhm.

S: Když miminku je kolem pěti měsíců, učí se chodit a taky sedět sám.

L: Super, takže učí se sedět sám. Nebo samo. Jo? Je to to miminko. Takže učí se sedět samo. Tak super. Jaké jsou otázky? (přikyvuje hlavou, studenti mlčí) Je to jasné? Děkuju za kreativitu, děkuju, že jste, eh, že jste tvořili věty, které byly bohatší a které byly nápadité. Tak jestli nemáte další otázky, tak teď si dáme patnáct minut pauzu a po pauze budeme pokračovat.

Příloha č. 5

Dotazník k online výuce češtiny

1) Jaké výhody vám přináší vyučování češtiny online?

L1: Za největší výhodu online lekcí považuji, že dávají lektorovi šanci pohotově reagovat na situace vzniklé při hodině. Může si například dohledat informaci online, ukázat studentům obrázek nebo definici nějakého výrazu, použít podle potřeby jiný, vhodnější materiál, aniž by to narušilo plynulost hodiny. Také je možné do lekce přirozeně zapojit mnoho audiovizuálních materiálů. Za další výhodu považuji, že na některých platformách je možné lekce nahrávat a poskytnout tak záznam z lekcí studentům, kteří na lekci chybí. Online výuka nám také dává možnost učit lidi ze vzdálenějších destinací.

L2: Určitě je to úspora času při cestování, tím pádem je možné mít větší počet lekcí. Po nějaké době také vidím úsporu času v přípravách, protože materiály jsou snadněji dostupné (a to okamžitě).

L3: Nemusím nikam dojíždět (ušetřím tedy čas i peníze), nezhoršuji pandemii, šetřím papír a inkoust, mám během lekce okamžitě přístupný internet, můžu učit i z cest.

2) Naopak jaké nevýhody spatřujete v online výuce v porovnání s výukou prezenční?

L1: Na začátku je vhodné zmínit, že zásadní rozdíl mezi online a prezenční výukou spatřuji především ve skupinových kurzech. Individuální lekce v online prostředí mohou mít velmi podobnou dynamiku a náplň jako lekce prezenční.

Ve skupinových kurzech je největší nevýhodou bezesporu absence fyzického kontaktu, který video nedokáže nahradit. Studenti tak mezi sebou často nenavazují bližší kontakty a hůře se vytváří komfortní prostředí pro výuku. Při online lekcích může také často docházet k technickým potížím jak na straně lektora, tak na straně studentů, což komplikuje hladký průběh lekce (nemluvě o vypnutých kamerách některých studentů, které ztěžují komunikaci). Podle mé zkušenosti na online lekci stihneme vždy méně aktivit a studium je pomalejší. Je těžší si rozvrhnout čas online lekce než prezenční lekce. Online lekcím chybí jistá dynamika a spád. Některé krátké aktivity, které na prezenční lekci pomáhají aktivizovat studenty, v onlinu nefungují nebo je jejich realizace výrazně zdlouhavější. Za velký problém (především u začátečníků) považuji omezené možnosti využití gest (např. ukazování na předměty, studenty) a jiných „pantomimických“ prostředků, které pomáhají omezovat

použití zprostředkujícího jazyka. Ve skupině je také těžší vést diskuzi tak, aby plynula přirozeně a lidé si v ní neskákali do řeči. V online prostředí je také výrazně těžší zajistit vhodné podmínky pro testování a zkoušení.

L2: Určité nevýhody jsou v některých aktivitách, které prostě nejsou možné aplikovat online. Hlavní nevýhodou je lidský kontakt.

L3: Omezená řeč těla, riziko technických problémů, složitější je učit větší skupinky, ničím si záda sezením.

3) Jaký typ učení osobně upřednostňujete? (online X offline) Odůvodněte, prosím.

L1: Zcela jistě upřednostňuji prezenční výuku, a to ze všech důvodů uvedených výše. Prezenční lekce jsou svižnější, přirozenější. Pro lektora je také snazší se zorientovat v tom, zda studenti rozumí výkladu, odhadnout tempo, náladu na lekci a poté tomu výuku přizpůsobit. Na lekcích je přátelštější atmosféra a studenti se při nich lépe soustředí a jsou výrazně komunikativnější. Lektor má také lepší přehled o schopnostech jednotlivých studentů. Na druhou stranu jsem velmi ráda, že jsou v dnešní době studenti otevření i online výuce a v případě potřeby jsou ochotni přejít dočasně do online prostředí.

L2: Na začátku pandemie to určitě bylo offline, ale nyní jsem si asi zvykla na online výuku, takže preferuji tu. Mezi lekcemi mám možnost věnovat se domácím pracím či vlastním koníčkům. Při offline výuce jsem trávila čas mezi lekcemi cestováním.

L3: Online, z důvod zmíněných výše.

4) Myslíte si, že se v online prostoru změnil váš styl výuky? Poskytujete svým studentům zpětnou vazbu jinak?

Např. Dáváte studentům explicitněji souhlas pokývnutím hlavou; opravujete studenty častěji či méně apod.

L1: Co se týče mých reakcí na chyby studentů, myslím, že se příliš neliší od mých reakcí na prezenčních lekcích. Obecně využívám relativně expresivní mimiku, gesta a další prostředky nonverbální komunikace bez ohledu na formát. V online prostředí jsem se naučila více využívat chat pro opravu chyb z mluveného projevu (pošlu studentovi nějakou nesprávnou formulaci a nechám ho chybu opravit). Také jsem začala využívat signalizační papírky (např. papírek s nápisem „JSEM“, když student vynechá verbum být v minulém čase), využívám je jako upozornění na chybu beze slov, aby se student hned opravil.

L2: Mám větší prostor k poznámkám v průběhu lekce, které můžeme na konci projít. Při offline výuce jsem limitována prostorem (tabule apod.). Opravuji tedy spíše častěji.

L3: Používám více mimiky na úkor řeči celého těla, kinestetické aktivity jsem přeměnila na interaktivní v online prostředí.

5) Domníváte se, že skrz obrazovku počítače reagujete na studenty více mimikou a gesty než předtím? Máte nějaké speciální gesto, které používáte jako nápovědu či vysvětlení pro své studenty? Jaké gesto to je?

L1: Jak jsem zmínila v předchozí otázce, myslím, že gesta a mimiku využívám v obdobné míře, jako na prezenčních lekcích. Gesta, která hojně využívám jsou například „palec nahoru“ či pokývání hlavou pro potvrzení správné odpovědi; poklepání na ucho pro naznačení poslechu, gesto naznačující, že musí studenti psát nebo že budeme něco opakovat. Také využívám mimiky a případně „váhavého zvuku“ a pohybu ruky pro naznačení, že odpověď není správná.

L2: Používám stále stejná gesta jako při offline výuce. Nevýhoda to je, pokud z technických důvodů musí být vypnuta kamera (nekvalitní připojení, technické problémy apod.). Používám hodně ukazování dopředu, „sem“, dozadu pro časy.

L3: Ne. Stejná gesta mi fungovala i v prezenční výuce.